

DOMOVINA

Nahaja vsaki petek v tednu. — Dopisi naj se izvolijo pošiljati uredništvu in sicer frankirano. — Rokopisi se ne vračajo. — Za inserate se plačuje 50 kr. temeljne prispevke ter od vsake petit-vrste po 10 kr. za vsakokrat; za večje inserate, kakor tudi za mnogokratno inseriranje primerni popust. — Naročnina za celo leto 3 gid., za pol leta 1 gid. 50 kr., za četrt leta 80 kr., katera naj se pošilja: Upravištvu „Domovine“ v Celji.

„Narodno življenje v spodnještajerskih mestih.“

Ta zapeljiv naslov izbral si je nek umobolni dopisun graške „Tagespošte“, da preslepi kogar, to lažljivo izmišljotino pregledati, v mnenju, da se razpravlja morda kakšna zgodovinsko-narodopisna črtica. Prežalostni pojav za omenjeni list, da mora dajati svoje predale enakim čenčam plitvega znanja, da prevračajo po njih svoje prave predpustne šale. Ne marali bi se sicer dostikrat te strupene, najgusnejših laži in izdajalskega smradu izpuhteče šare, ko bi nas ne vodila opravičena slutnja, da je iztuhtala vrstice v svoji nadutosti, v smrtnem sovraštvu do Slovencev ali — kar je tudi nekaj — v svoji budalosti — butica, koje Nemci nemara prištevajo svojim zvedencem, strokovnjakom. Krščanska naša dolžnost nam pa velevala: „ne vedne podučiti“. Ako se tudi podbiše „spodnještajerski Nemec“, rečemo mu v obraz: „Človeče, vi ste nemškutar, poturica, izdajalec svojega rodu!“ Vsaj se sam izdaja, kako dobro so mu poznani običaji in izrazi slovenščine; ne slepote nas in pristnih Nemcev! Nemške glave so pretrde in preohole za enako učenje. Vemo pa tudi predobro, kako se „spodnještajerski Nemci“ valé in umetno vzgajajo; oče je omahljivec, pozneje ga službeni piš zasluče k stranki nemškutarjev, — sin pa je že „German čiste pasme“, kakor so oni, sedaj dnevi junaki, graški akademiki: Toš, Osvatič, Slekovec in Šeligo. Upamo, da bi tudi značaj vsakemu pravcatemu Nemcu ustavljal pero, pisati tako gorostasna natolcevanja; k temu žene le odpadnika razjedajoča vest, da se opere spominov, ki ga vznemirjajo ter grozijo zdati v nasprotnem taboru, češ: „tudi ti si

jeden onih, tvoj jezik te izdaja“, na kar se ta novi Peter roti in prisega: „ne poznam teh ljudi“.

Najprej prežveči zastarele, obrabljene fraze, da je zakon narave, da požre večji narod manjšega. Ta zakon velja pač mej ribami in krvoločno zverjado. V dokazalno primeru navaja Rimljane naprem drugim narodom. Vam je li bilo ljubo, da ste poraženi vklonili se rimskemu jarmu, prašali bi Nemce? Ali bi bili to storili stari medvedožrci Germani, da jih ni k temu vpognil rimski zmagovalni meč? Ako so bili njih pradedje res toli razsodni in zavzeti za rimsko izobrazbo, zakaj niso prostovoljno priznali tujo nadvladajočo jih omiko ter je posnemali? Sploh pa že kaže prav to primerjanje puhlo in površno poznanje narodnih razvojev, ako hoče kulturni narod v sedanjem veku jemati v merilo enakopravnosti — staroveško rimsko vladno.

Istodobno s suženjskimi spomini svojega naroda povzdiguje in kuje v zvezde nedosegljivo (!) sedanjo nemško omiko. Znanstvo, umetnost in — bogastvo ter pravi, vse to so pojavi, ki jim dajejo pravico, slovenski rod podjarmiti in nadvladati. Tedaj gmotno stanje jednega naroda naj bi odmerjalo odvisnost in duševno prostost drugega rodu! Tu pripoznajo prirojena jim židovska načela: denar sveta vladar.

Z „polomljenim“ srcem izpoveduje, da padajo zadnja desetletja nemške trdnjave na Spodnjem Štajerskem po vrsti tem „barbarskim“ Slovincem v roke, toda, če jih vse ne vara — o, gospoda, na takšne prevare se vam bo pač treba kratko privaditi — tedaj, če jih ne vara, obrača se jim ravno zadnji čas na bolje. Ti tolažilni vzdihljaji so pač slični prisiljenemu posmehu

slabotnega bolnika. Po naših mislih jih je k temu drznemu upu najbrže zapeljal učinek, ki se jim je na videz kazal pri njihovem naskoku na Brežice. V svoji gorečnosti pa je zabil umestno zamolčati edine istine v celi blodnji, da se Nemci s svojo nadkriljajočo kulturo ne smejo popreje pri nas ponašati, dokler tudi dejansko svojih vzglednih načel ne izvajajo, dokler kojega političnega dela ne dovršijo, a to se posebno v parlamentu, kjer se je zadnji čas pač mnogo razgrajalo, a ničesar storilo. — To imate vaše toplo gnjezdo, od kodar je ravno odkodakakala kura, brez da bi bila kaj zvalila. Gospoda, poveseite sramožljivo oči, ter reciti, jeli nam možno vaši omiki slediti?

Dopisun se neki še živo spominja, da so bili trgi: Žalec, Braslovče, Gornjigrad, Šmarje i. dr. popolnoma nemški — vso spoštljivost izvanredni starosti, gotovo je že slavil stoletnico svojemu potikanju po zemlji in zbadanju Slovencev.

Kako pa se je ta grozni prevrat zvršil, povedal bo, pravi, v dolgem, žalostnem poglavju, katero pokaže njih lenobo, breznačelnost, raztresenost, njihovo kulturno pijanost in politično sanjarijo o njihovi velikosti in mogočnosti. Oh to je bila težka izpoved — toda za velike grehe je treba tudi velikega kesa in — pokore. Pristni Nemci bodo pač veseli svojega novega pribeznika, ki zna tako dosledno razkrivati njihove čednosti in kreposti.

Prva pogubna nesreča je bila baje za nje slovenska duhovščina, na čelu jej pokojni Slomšek. Druga groza so učiteljska in gimnazijska, v katerih veje slovenski-političen (!?) duh, iz kojih so izšli učitelji, profesorji, odvetniki in zdravniki

LISTEK.

Iskalci biserov na otoku Sv. Duha.

Povest Emilja Mušika. Iz ruščine preložil Krutogorski. (Dalje.)

Med bliskanjem, sem zagledal, kako je Anglež z mogočnimi vzmahi plul pred menoj, skušajoč dobiti nekak temni predmet, katerega pa nisem mogel dobro razmotriti. Poln veselja nad sijajno zmago, sem ga veselo zaklical.

Vse kar sedaj pripovedujem, se je vršilo v jednom trenutku, pri svetlobi bliska. Videl sem, da je Rikardo hipoma obstal in, vzravnavši se, pomolel iz vode do pasu. Njegove oči so bile uprte vame in jaz do moje smrti ne bom pozabil tega strašanskega pogleda. Isto minuto se je začul krik, tako strašen in presunljiv, tako divji in obupen, kakoršnega še nikdar niso slišali.

„Erna!“

Zatem je vse ogrnila globoka tmina in jaz sem plaval na pomoč tovarišu. Mahoma je moja roka zadela ob nekak trdega. To je bila ista temna reč, ki se je umikala Rikardu. Vedel sem takoj, čemu si jo je Anglež tako naporno skušal

pridobiti: bil je to njegov lasten čoln, katerega sem jaz prebil. Valovi so obrnili dno kvišku, in on je plaval po vetru.

Gospod lajtnant, jaz ne poznam v svojem življenju, toli bogatem na dogodkih, minute, kadar bi bil tako goreče blagovol usodo, kakor oni trenutek, ko mi je poslala ono ničevno luščino, kot bi trenil, bil sem na čolnici in z naslodo izleknil sem se po njem v vso dolgost, čuteč se strašno upehanega vsled borbe z valovi in morskimi volkom; k temu pa sem ostal neoborožen proti drugemu požerunu, ki se je še vedno zlovestno svetil v globočini. Bal sem se pošteno, da ne bi dosegla pošast mojega protivnika, kateri je mogoče zdrknil raz svojega čolnika, osupnjen od mojega klica. Mene je tako radovala moja lastna rešitev, da nisem čutil do Rikarda nobenega sovraštva, in ga želel le rešiti. Sam sem bil kolikor toliko brez nevarnosti in sklenil po močeh pomagati tovarišu. Glasno sem ga zaklical po imenu, in kar sem mogel zavpil, naj bi plaval proti meni.

No le bobnenje burje in oddaljajoče se gromenje mi je odgovorilo.

Ne nehaje klicati Rikardijevega imena, sem plul naprej po valovih, dokler mi slednjič ni šinilo v glavo, da se mi Anglež morda posme-

huje, srečno utekši tintoreri, ter se že nahaja blizu otoka.

Vzdignil sem glavo in zazrl naravnost pred seboj luč na otoku Sv. Duha. Nevihta je minila, veter je zapihal redkeje; oblaki so se jeli pretresovati in na nebu prikazale so se zvezde.

Veter je gnal čolnič naravnost v pristanišče otokovo.

Nahajal sem se kakih sto korakov proč od brega ter sem mogel jasno razločiti Kastiljevo stanovanje. Iz jednega okna se je videla luč; to je kazalo, da sta prebivalca še bedela. A mogoče, da me je bil Angleže prehitel, ju poučil o nevarnosti in zdajci se družina pripravlja k pobegu?

Zaškripal sem z zobmi od jeze, da sem bil tako glup ter sam dal sovražniku sredstvo v roke, da me je zamogel premagati.

Že sem menil stopiti na breg, ko moj pogled hipoma pade na nekak predmet. To je bila človeška roka, krepko nekak stiskajoča. Nemara je gospod Rikardo poginil? Kakor bi trenil, skočil sem zopet v vodo nazaj. Roko sem vjel brez vsakega napora; pokazalo se je, da to ni bilo telo, temveč le roka do rame, z malimi ostanki telesa.

napojeni slovenskega narodnega duha. — Dopisun gotovo ni obiskoval srednjih šol, vsaj na Spodnjem Štajerskem ne, sicer bi vedel, kakšen „narodni duh“ se tam vzgaja in podpira; ali pa naj pade nekaj njegovega hvalospeva tudi na neko ravnateljstvo teh zavodov?

Na zadnje pa se trudi dokazovati, da je naš pismeni jezik toli različen, da ga prosto ljudstvo ne ume. Nočemo se omadeževati z dokazi, ki so napram enaki nevednosti in nadutosti itak brezvspešna, prašamo le, si li naše kmetsko ljudstvo naroča tisoče časopisov le z bok papirja, ako bi jih res ne umelo. Poglejte pa na svoje Mihelne na Zgornjem Štajerskem. Kako da je treba prehoditi cele kmetijske občine, ne da bi naletel na znanstveno pisan časopis? Menda z bok bornih krajcarjev naročnine se ne bodo dali osmešiti po našem slovenskem trpinu. Ne, pismenega jezika premalo znajo. Osoda me je vrgla za dlje časa v one kraje, kjer sem imel večinoma s kmetiskim ljudstvom opravka. Toda, ker se na gimnaziju nismo učili „stoansteirisch“, govoril sem le pismeno nemščino — razumeli smo se bore malo, to je, jaz pač nje, a kmetje mojo pravilno nemščino z največjo težavo, malo da ni bilo treba tolmača, dok da se nisem jaz njihovega golca privadil.

Navaja vzglede za nemščizme pri železniških delavcih, da ne vedo, kaj se pravi vlak, kaj tir, kaj proga. Gospoda, čegava krivda je neki to? Krivda nemških železniških uprav na — slovenski zemlji, ki strogo zahtevajo, da se v službi rabi samo nemški jezik. Kaj pomagajo uslužbencem splošno rabljivi in terminološki izrazi, ako jih pa rabiti ne sme! Kdor bi hotel po teh in enakih državnih upeljavah rabljeno slovenščino obsojati ter s tega stališča na splošne jezikovne nedostatke sklepati, bje dotične oblasti in povelja, če je pa sam Nemec ali nemškutar, tudi sam sebe po čeljustih. Dajte nam slovenskih uprav, in pokazali bomo, česa smo zmožni. Pomislite le na naše vojaštvo! Menite li, da je naš kmetski fant znal popreje, kaj je „hozne“, „micna“, „bluzna“ itd. Prepovedano mu je slovenske besede za to rabiti, vsaj še podčastniki, ki so se hoteli pri poduku teh smešnih besed vzogibati, dobili so — ukor! Umevno je, da slovenskega fanta, ki je pod takimi razmerami doslužil vojake, še dolgo časa tolčejo „proklete grablje“ po zobeh, dokler se popolnoma ne otrese teh spak. Vprašamo vas tedaj še opetno, kdo je temu kriv? Ne-li vaše vzgledne oblasči, vaša brezmejna nepravilnost, krutost! Pravi pa, da je tudi z izobraženimi slovenskimi krogi „eksperimentiral“ ter jim dokazal, da ne znajo, kako se imenujejo slovenski, znani hišni in obrtni predmeti. Dvomimo nad temi „izobraženimi krogi“, ako si jo ni dopisun, kakor ostalo, kratko iz mezinca zvil; pri nas se uči deca prve tedne šolskega obiska enake predmete razločevati in

poimenovati pri nazornem nauku — ako ni nemška mučilnica.

Ironično vprašuje, zakaj pač Slovenci ne zahtevamo, kar tudi slovenskih visokošol, tehnik in enakih višjih izobražilišč. Potrpajte gospoda, ni še vsacega dneva večer — kar ni, lahko se še zgodi. Postopati hočemo dosledno, neomahljivo, vztrajno, z neopogljivo značajnostjo, kakor do sedaj. Ne trka nas ne luna, gospoda, da bi začeli kobilo pri repu sedlati. Najprej svoj gimnazij, svoje učiteljske, svoje poljedelske in druge gospodarske zavode — venec za potrpežljivost ne izostane.

Jeden učinek pa bi bil znal obrekovalec v svojem kvasenju doseči: da se bodo naše mlačne obitelji začele zanaprej sramovati, ker sploh — Nemcem in nemčurjem na ljubo, sebi in svojemu narodu pa v neznosno sramoto, — res preradi, i to mej seboj in v javnosti vedno preveč nemškutarijo. Dragi rojaki, ne vidite li, da se vam je jela ta sodrga pravično posmehovati. Vrzite jim pod noge one drobtinice nemščine in njihove zloglasne kulture, ki ste si je, po njihovem zatirjanju krivično prilastili, vsaj njihovi upniki in — tatje menda le ne marate biti — ter se oklenite vedno in povsod svoje lepo zvoneče materinščine slovenske!

Brez konca in kraja.

Obstrukcija „da capo“, to je danes geslo v nemško-narodnem taboru tistih avstrijskih Nemcev, katere srce vleče v Berlin. V začetku meseca oktobra, vsaj tako govore listi, sešel se bode zopet državni zbor, katerega čaka mnogo dela. Rešiti mu bode namreč silno važne in imenitne državno-gospodarske naloge, kakor je ena teh v prvi vrsti pogodba z našimi sosedi gospodi „baratom-i“, če jih do tedaj hlapci in vničeni, ter na „kant“ pognani kmetje ne bodo še podavili. Ravnokar kujajo se na Ogerskem poljedelski delavci, za dosedanje plače še dalje zakupovalnikom Židom in drugim kmečkim oduhom žeti. V mnogih komitatih čaka dozorelo žito na polji, da bi ga poželi, ali — delavcev ni! Navada je bila namreč do sedaj, da je delavec dobil nekako desetino od našetega žita in pokošenega sena, a sedaj s tem niso več zadovoljni in zahtevajo gotovino. Vladi ondi ne bo nič drugega kazalo, kakor poslati žet vojake in vjetnike na velikanske poljske širjave, ki se od Budapešte do Pečuha in od Donave do Tise razprostirajo in so svoje dni nosile ponosno in pomenljivo ime „žitnica Evrope“. Kako se bodo pa temu nasproti pravi kmečki delavci zadržali, dandanes živa duša ne ve povedati. Tli že sedaj dovolj ondi in le malo je treba pobrskati po žarjavici, pa bo švignil plamen kvišku, katerega bodo potem huzarji z golimi sabljami gasili. Od sile je na Ogerskem vse podpihano in na upor nahujskano med poljedelskimi delavci in

grozna nesreča se vtegne primeriti, če se Židom zakupnikom in požidovljenim Mažarom ne odpro o pravem času oči, da je tudi kmečki trpin človek, ki pri svojem težavnem delu več potrebuje, kakor pa le „božjega lona“, da se preživi. V tem oziru je toraj mogoče, da nam ne bo treba več pogodbe sklepati ali vsaj take ne, kakor bi je nam sedaj naši ljubi sosede radi na vrat, na nos obesili — oni vse, mi nič — namreč dobrote; mi skoraj da vse plačati, zato pa bi Mažari radi za nas vse besedo imeli in na zunaj kakor znotraj gospodarili.

Toda zadosti o tem žalostnem položaju kmečkih trpinov pri naših sosedi. Ozrimo se rajši pri nas okoli. Razmere so sedaj zamotane, kakor še nikdar ne. Kako se bodo dale rešiti tega v tem trenutku živ krst še ne ve, tudi grof Bad-ni sam ne.

Naši avstrijski politiki ubijajo si torej glave-kako stvar rešiti, kako državni stroj, kateremu se pravi „državni zbor“, zopet spraviti do delavnosti. Vsak si domišlja, da ima kol v rokah, s katerim si upa Avstrijo iz tečajev dvigniti, toda točka mu je neznana, kje naj bi se uprl, kje naj bi zastavil. Okoli jedne točke vrte se vsi in ta je „sporazumljene med Nemci in Slovani, osobito med Nemci in Čehi“. Temu, od vseh Slovanov srčno zaželenem sporazumljenju, vpirajo se pa Nemci, češ, tako dolgo na noben način ne, dokler bodo „jezikovne naredbe ondi v veljavi“. Po njihovih mislih bi moral grof Badeni vse preklicati, kar je dosedaj objavil gléde enakopravnosti obeh narodnosti po deželah češke krone na podlagi jezikovnih naredeb, sicer se nemški poslanci groze, da bodo obstrukcijo iz novega vganjali brez konca in kraja. S tem mislijo namreč vsakemu postavnemu delovanju v državnem zboru protiviti se, taisto onemogočiti, kar se je v poslednjem XII. zasedanju tudi vresničilo in tako na surov način dokazati, da so oni pravi gospodje v Avstriji.

S ponovljeno obstrukcijo bi Nemci torej nikakor ne pokazali, da so res kulturni narod prve vrste v Evropi, kakor to sami o sebi ob vsaki priložnosti trdijo, pač pa vse kaj drugega, to namreč, da so njihovi zastopniki surovini prve vrste, „tief minderwertig“ od tistih, ki po Dunaji vozarijo.

Naj se toraj Nemci iz zmedene štrene izvijo, kakor jim drago, nas to nič ne briga. Pravica je na naši strani, to je potrdil v vse obče znanimi besedami, da jezikovne naredbe Nemcem niso na škodo, naš presvitli vladar, cesar Franc Jožef I. sam, in to nam zadostuje! Kar cesar reče, velja in mora veljati brez ugovora, kajti naše Veličanstvo ni otrok, ki bi danes tako, jutri drugače govoril, temveč moder, si volas, izkušen gospodar, v katerega se vsi pošteni ljudje zaupno ozirajo. Petdeset dolgih let skoraj že gospodari z božjo pomočjo umno in modro, in sedaj kar h krati bilo naj bi nekoliko mladih

Roka je krčevito držala dolgi nož, v katerem sem spoznal moje lastno bodalo, — da, to je bila nedvojbeno roka nesrečnega Rikarda!

Kakor da mi je mrena padla raz očij, bilo mi je vse jasno: pogled kojega je uprl vame nesrečnež, je bil izraz predsmrtne muke, njegov nečloveški krik je bil njegov poslednji krik, s katerim se je obračal do mene, ono minuto, ko ga je tintorera vlekla v globočino! . .

On je bil mrtev. . . Jaz sem zmagal. . . Erna je bila moja!

Razkrečil sem bil otrplo roko, potegnil iz nje bodalo in zataknil sebi za pas. Zatem sem položil okrvavljeno roko na breg, da bi vsaj ta del telesa nesrečneža bil po kristjanski pokopan.

Stopil sem v bližnjo koč, odprl nezaklenjena vrata, vzel s klina gospodarjev plašč in se ogrnil ž njim, ter krenil proti Kastiljevi hiši.

Svetilnica je bila že ugašena, a jaz sem dobro vedel, kje je bila soba moje ljubice. Jedino njeno okno na vsem otoku imelo je šipe v okvirjih. Potrkal sem po oknu z bodalovim držajem.

„Kdo je?“ se je začul deklečji glas.

„Tisočkrat prosim odpuščanja gospodična Erna, ali jaz vam moram takoj nekaj povedati.“

„Kdo pa ste, gospod?“ je vprašala.

„Delovodja Anton!“

Zaslišalo se je šumenje obleke, potem se je pokazala v plašč zavita glava. Erna je odprla okno.

„Gospod Anton,“ je dejala strogo, „bržkone se je pripetilo nekaj važnega, da ste prišli sem-kaj v takem vremenu? Drugače vas moram prositi, da mi ne pridite nikdar več pred oči.“

„Gospodična,“ sem odvrnil, „sredi burje in plohe sva se z gospodom Rikardom spustila v morje, da bi dospela pravočasno na otok Sv. Duha. . .“

„Presveta Mati Božja, kakšna neumnost! A kje pa je gospod Rikardo? Zakaj pa se je on podal v tako nevarnost?“

Erna je govorila zgolj o njem. Kri moja je zavrela.

„Gospodična,“ sem začel, „izvedel sem vest, zelo važno za vašega očeta. Ker pa ste mi vi najdražja izmed vsega, zato sem sporočil to novost človeku, katerega ste vi ljubili. . . Mislim, da, ako jeden naju med potoma pogine, more drugi prinesiti poročilo o grozeči vam nevarnosti. Usoda je izbrala mene!“

„Pa Rikardo? . . Prosim vas gospod Anton, povejte mi, kaj se je zgodilo z vašim sopotnikom?“

„Gospodična, gospod Rikardo je postal žrtev tintorere.“

Erna je glasno zavpila in kakor snop se zgrudila na tla. Spoznal sem, da sem napravil neodpustljivo budalost. . . Tudi pl. Kastiljo je deloma čul hčerin krik ter prihitel v sobo.

„Brezvestnež,“ je on zavpil, „kaj delate tukaj ponoči pod oknom moje hčere? Poberite se k svojemu staremu federalistu-očetu, in naj bi vaša noga nikoli več ne prestopila mojega praga!“

Mene je tako mikalo prepustiti starega vstaša njegovi usodi ter oditi brez vsake besede, ali spomnil sem se črnih očij Erninih, domislil se, da sedaj, po smrti Angleževi je ves uspeh na moji strani in — ostal sem.

„Tiše pl. gospod Kastiljo!“ sem vskliknil, obrnivši se k starcu. „S takim kričanjem vi lahko zbudite sosede, in ti vestno ne bodo držali jezika za zobmi, ter povedali vojakom, kam ste pobegnili?“

Stari je hipoma izpremenil glas.

„Kaj pravite tukaj o vojaki in pobegu gospod Rakunja?“ je vprašal.

„Čisto istino, in vam svetujem ne tratite časa. Prezident Arispe je zaukazal prijeti vas, in iz La-Paca so že poslani vojaki mojemu očetu,

nemško-narodnih hujškačev bolj izkušenih, kakor nositelji avstrijske krone, takó, da oni baje bolje vedo, kaj je nemškemu narodu na korist in kaj na škodo, kakor on, ki se je v svojih mladih letih, ko teh ljudi večina niti na svetu ni bila, vže razpostavil na bojišči na Laškem sovražnim svinčenkam pod vodstvom nepozabnega maršala grofa Radetzkyga.

Glede takšnih političnih razmer grofu Badeniju ne bo družega kazalo, kakor na sedanjo večino v državnem zboru vplivati, da vže v prvih štirinajstih dneh, ko se zopet snide in ko bode s svojo novo ustanovitvijo pri kraju, takoj svoj „opravilni red“ tako predela, da bode taka pobalinska obstrukcija, kakor smo jo v minulem zasedanju doživeli, za vselej onemogočena. Če si pa državni zbor tega ne upa, potem pa res ni vreden da obstoji, in prva naloga v novem, v XIII. zasedanju bodi ministerskemu predsedniku grofu Badeniju ta, da na presvitlo krono vpliva, da se državni zbor razpusti, in sedanja državna ustava za toliko časa razveljavi, dokler se ne povrnejo politični mirni časi. Nam Slovanom se ni ničesar bati. Ministerstvo nam je vsaj toliko prijazno, kakor nam je bilo vsako poprejšnje, če ne še nekoliko bolje. Nemški hujškači, ki sedaj namesto da bi pomirljivo med svojim narodom za sporazumljenje delovali, sejejo veter, iz ktereга bodo želi vihar.

Celjske novice.

(Slovensko-nemška spodnja gimnazija) v Celji ostane! S tem opozarjamo slovensko občinstvo opetno, posebnó na to, da se lahko učenci k vsprejemnemu izpitu že oglasijo dne 17. julija t. l. ob 8. uri zjutraj v ravnateljstvu pisarni v Jezernikovi hiši zadi pri veliki kasarni. Glede vsprejema in izpita v jeseni, hočemo pravočasno naznaniti. Čč. gg. katehetje in učitelji onih šol, ki se končajo že sedaj, so prošeni, omenjeni dan sposobne dečke javiti, da pokažemo, da je ta zavod nujno potreben.

(Nova maša.) Dne 8. avgusta t. l. daroval bode v Celji v farni cerkvi, č. g. Anton Šorn, prvo sv. daritev. Dal Vsegamogočni novomašniku moči in kreposti za težavno delovanje svojega poklica v prid in blagor milega naroda.

(Za veliko narodno slavnost,) ktera se bode vršila dne 7. in 8. avgusta t. l. v Celji ob priliki blagoslovljenja zastave „Celjskega Sokola“ in slovesne otvoritve „Narodnega doma“ vršijo se najobširnejše priprave. Razna društva pripravila so svojo vdeležbo že pismeno, od drugih pričakujemo iste v kratkem. Priredijo se posebni vlaki, kateri nam bodo pripeljali na stotine navdušenih src, da se v bratskem objemu vspodbudimo k daljnemu složnemu delovanju za narodne pravice. Pričakujemo tudi, da se bode pridružilo vdeležencem slavnosti iz Kranjske ob

enem mnogo vrlih narodnih čuvarjev sinjih morskih obal iz Primorske in Istre in da se bode razvila ta slavnost, ko bode pozdravljaj zatiran štajerski Slovenec drage goste in brate iz vseh slovenskih pokrajin in ko se bode radoval v nekajljenej bratskeji ljubezni z vedno z nami čutečim Hrvatom in Čehom, ko bodo pozdravljali celjski, v boju za narodne pravice neomahljivi Slovenci na tisoče ž njimi čutečega in ž njimi trpečega naroda „slovanskega“, da se bode razvila, ta slavnost v pravi narodni praznik, kakršnega še Celje ni videlo. Zaradi obširnosti priprav prosimo toraj, da nam vsa ona društva, ktera se bodo teh slavnostij vdeležila, to čim prej mogoče naznanijo, da jim za tem vemo vposlati podrobni vspeled. Vsa, to ljudsko slavnost zadevajoča pisma sprejemlje odbor „Celjskega Sokola“, kamor naj se blagovolijo naslavljeti. Odbor je z veseljem pripravljen dajati vsakovrstna pojasnila in informacije. Na veselo svidenje toraj v Celji dne 7. in 8. avgusta. Na zdar!

(Slavnost blagoslovljenja zastave „Celjskega Sokola“) dne 8. avgusta t. l. obeta biti sodeč po splošnem zanimanju za isto, prav sijajna. Zastavi bode kumovala velerodna gospa baronica Mara Berks-Čopova, soproga vrlega državnega poslanca gospoda viteza Berksa in veleroposelnika na gradu Blagovna blizu Št. Jurija na juž. žel. Odbor je vse potrebno ukrenil, da omogoči došlim društvom in gostom dostojen sprejem in da jim omogoči preživeti med nami nekaj veselih uric.

(Učiteljsko društvo za celjski in laški okraj) je zborovalo dne 2. julija t. l. v Celji. Tega zborovanja, ki je bilo že peto v tem letu, se je vdeležilo 34 udov in 1 gost. Društvu sta na novo pristopila gđc. M. Kralj, učit. v Jurklostru in g. Iv. Kunetič, učit. v Trbovljah kot prava, in gg. Iv. Bovha in Iv. Rebek pa kot podporna uda. Bog živi dejanske prijateljše šole in učiteljstva! Pred zborovanjem je vrlo izšolan pevski zbor zapel krasno Sattnerjevo pesen „Na planine“. Z velikim veseljem se je vzelo na znanje, da je velec. g. dr. Sernec blagovolil sprejeti častno predsedništvo slavnostnega odbora za letošnjo glavno skupščino „Zaveze slov. učit. društva“, ki se ima, kakor je že znano, vršiti dne 4. in 5. avgusta v „Narodnem domu“ v Celji. — G. Petriček je prav zanimivo govoril o izkušnjah, koje si je pridobil v ljudski šoli ter se je pokazal kot spretnega in vestnega učitelja. Pri prihodnjem zborovanji bodo tudi nekateri drugi tovariši podavali iz svojih izkušenj. Tako se učitelji drug od drugega mnogo nauče za svoj težavni poklic. — Razgovarjalo se je tudi o ustanovitvi obvezne bolniške blagajne, ki bi se naj, kakor predlaga „štaj. učit. Zaveza“, postavim potom ustanovila za vse štajersko učiteljstvo. Iz raznih tehtnih razlogov se je društvo odločno izreklo zoper ustanovitev take obvezne

blagajne. S svojim denarjem si lahko učitelji sami pomagajo. Učitelji naj branijo svojo prostost, nikakor pa ne gre, da bi jo radovoljno sami kovali v spono. — V tri ure trajajočem zborovanji se je izposlovalo še več drugih, za učitelje važnih zadev. Učiteljstvo celjskega in laškega okraja se vedno tesneje oklepa svojega društva. In tako tudi mora biti. Kdor pa misli „da je lahko brez vsega tega, ta je v resnici ženijalen ali pa ni — učitelj“.

(Društvo odvetniških in notarskih uradnikov.) Meseca avgusta minulega leta se je v Celji ustanovilo društvo odvetniških in notarskih uradnikov za Spodnje Štajersko. Takrat so bili povabljeni vsi odvetniški in notarski uradniki brez razločka narodnosti za pristop k društvu, toda iz pisarn nemških odvetnikov se ni odzval niti eden uradnikov, dasi so večinoma slovenski in čeprav se to društvo ne peča s politiko. — Vidi se torej tudi tu, da je strankarsko sovraštvo na Štajerskem prodrlo v vse sloje s toliko silo, da se stranki ne marata več podpirati niti zgolj v gospodarskih in življenskih zadevah, temveč raji propade gospodarski eden ali drugi sloj, kakor da bi se v takih slučajih združil s svojim političnim sovražnikom. Nekako samo ob sebi je toraj prišlo, da se je to društvo postavilo na relativno narodno stališče. — Koncem minulega leta se je pa ustanovilo enako društvo v Gradci za Štajersko, ktero sedaj vabi odvetniške in notarske uradnike iz cele Štajerske v svoj tabor. — Razumi se, da ono društvo ložej deluje, ktero je po številu močnejše, zaradi tega je sklenilo društvo v Celji razširiti svoj delokrog na vse slovenske pokrajine, to je: na Kranjsko ter slovenske dele Primorske in Koroške, da bode moglo tekmovati z onim v Gradci, ktero si na vse kriplje prizadeva spodkopati prvemu tla. — Z ozirom na to, kar smo dosedaj navedli, in nadalje, kar je namen društva, podpirati gmotno svoje člane, ter varovati in pospeševati gospodarske, društvene in duševne interese odvetniških in notarskih uradnikov sploh, zelo blag in priporočljiv, upamo, da ne bode odvetniškega in notarskega uradnika, v vseh slovenskih pokrajinah, kateri bi ne bil član tega društva, ter pričakujemo, da se bodo isti polnoštevilno odzvali povabilu, ktero je odbor te dni odposlal.

(Občno zborovanje.) Društvo odvetniških in notarskih uradnikov za Spodnje Štajersko ima svoj II. občni zbor dne 8. avgusta t. l. popoldne ob pol 2. uri v dvorani hotela „Straus“ z nastopnim dnevnim redom in sicer: 1. Čitanje in odobrenje zapisnika prvega občnega zbora. 2. Poročilo društvenega vodstva. 3. Predlogi glede predruženja društvenih pravil. 4. Volitev društvenega vodstva. 5. Raznoterosti. Pozor! Odbor je odredil občno zborovanje na 8. avgusta t. l. radi tega, da so društveniki, kateri se udeležijo zborovanja, tudi lahko pri slavnosti otvo

kateri vas bodo pomagali ujeti. Jaz sem preplul nocojšno noč morje, da bi naznanil to gospodični Erni, a moja vest jo je tako presenetila, da se je onesvestila.“

„Neumnost! Te babe imajo živce nalik pajčevini! Namesto opozoriti očeta, pa se valja tu po tleh! Brž vstopite gospod Rakunja; vi ste poštenjak, tisočera vam hvala. Vsi svetniki naj vas blagoslovijo za to, kar ste storili ubogemu prognancu!“

Stari je bil kakor prerojen. Prav nič se ni briga za svojo hčerko; navdajala ga je zgolj misel o lastni varnosti in o tem, kako bi popravil svoj denar in dragocenosti. Vsa skrb o Erni je pala torej name, jaz sem jo vzdignil s tal, položil na posteljo in jej zmočil senci z žganjem.

Minilo je dokaj časa, predno se je zopet zavedela. Pogledala me je polzmočena in me sunila od sebe.

„Memda ste mi vi rekli, da je Rikardo vtónil?“

„Ne, gospodična, jaz sem vam pravil, da sva se pod enakimi pogoji podvrgla nevarnosti za to, da bi vam naznanila grozečo nesrečo, in gospoda Rikarda je požrla tintorera, dočim se je meni posrečilo premagati jednega požeruna.“

„Vi lažete!“

„Gospodična,“ sem dejal, potegnivši roko izpod plašča, tu-le poglejte sledove zob požeruna, v čegar žrelo sem vsadil estako.“

„In vi ste pustili tovariša brez pomoči, brez podpore? On ni znal rabiti tega ničevega domačega orožja. . .“

„In vendar je to ničevo orožje rešilo meni življenje,“ sem odvrnil razžaljen. „Sicer, voliti je bilo prepuščeno gospodu Rikardu, in on ni moral vzeti estake, a ta-le nož, katerega vi vidite za mojim pasom.“

„Kaj . . . vi ste ga odrekli nesrečnežu?“

„Ne, gospodična; jaz sem iztrgal nož iz njegovih otrplih prstov ono minuto, ko sem potegnil iz vode vse, kar je ostalo od njega — njegovo roko.“

Pomolil sem ji nož, ali ona se je stresla.

„Nu, k vragu s tem!“ je zakričal Kastiljo, kateri menda ni imel ne duše ne srca. „Jako žal, da je Rikardo poginil; bil je varčen človek in imel vsekdar srečo pri nakupovanji skorepnice. Jaz bi nič ne rekel, ako bi ga bila vzela; no, ker pa več ne živi, zatorej ne gre o njem govoriti. Pospravi raje svoje reči, da bi podleži ne imeli česar pleniti, a potem se posvetujmo, kaj je storiti?“

Erna je zakrila obraz sè svojima zalima, malima rokama, s katerimi se tako po pravici ponašajo Španjke, in se navzlic očetovemu grajanju ni zganila nekaj časa.

Ko je znova spustila roki z obraza, se mi je dozdevalo, da je utegnila premagati strah, v katerega jo je bilo pripravilo moje sporočilo; vsaj hladna in mirna je bila ter niti jedne besedice ni zinila več o nesrečnem Angležu. Laskavo je spregovorila z menoj, me zahvalila za usluge, katere sem izkazal njenemu očetu, in potem je pomagala pospraviti staremu vse potrebno. Za tem je sledilo kratko posvetovanje, večinoma med menoj in pl. Kastiljom. On je bil že davno pripravljen na vsake slučajnosti in izjavil, da ako se mu le posreči, priti v Kalifornijo, potem si lahko najde pomoči pri svojih prijateljih, kateri ga bodo skrili. Bilo je jasno, da sta bila že vse naprej preresetala do najmanjše podrobnosti s ponesrečenim nadzornikom Rikardom.

Bistveno ni bilo možno v njegovih načrtih ničesar predruženiti, zatorej sem jaz prosil mlado dekle, da bi mi vračala mojo ljubav in postala moja žena. Namerjal sem jo že naslednje jutro odpeljati na otok Čeraljbo in se pozakoniti ž njo v LaPacu, nasproti očetovi volji.

(Dalje prih.)

ritve „Narodnega doma“ in blagoslovljenja sokolske zastave. Odbor.

(Precej močan potres) čutil se je dne 15. t. m. zjutraj ob 7. uri v Celji. Sunek prihajal je od jugozapada in trajal kake štiri sekunde.

(Kjer ni tožnika ni sodnika.) Vsled pri-tožbe okrajnega zastopa celjskega z dne 27. grudnia 1896 in 30. marca 1897 št. 677, razve-ljavilo je vis. c. kr. namestništvo v Gradci z rasglasom z dne 1. julija 1897, št. 17.998, na-redbo mestnega urada celjskega z dne 14. grudnia 1896, št. 156, s katero je ta „slavni“ urad do-volil, da so se nastanile v Celji nesramne žen-ske. Kakor pa se vidi, se mestni urad le malo briga za ukaze vis. c. kr. namestništva, ker še do sedaj bojda ni nič okrenil, da se ta nesramni zavod odpravi.

(Imenovanje.) Deželnosodnim svetnikom pri okrožnem sodišču v Celji imenovana sta Štefan Katzianschitz in Amon Zhuber pl. Okrog.

(Posebni vlak v Marjino-Celje) vozil bode dne 18. t. m. znižano ceno. Listki za ta vlak dobivajo se tudi v trgovini g. Dragotin Hribar-ja v Celji, koder se pozve vse potrebno.

(Vodstvo „Studentenheima“) javi, da je vsled zadnje naše notice poizvedovalo o odno-sajih v zavodu, pa ni našlo nič sumnega. Nas veseli, če je vse v redu, ker Windbichlerjev škandal še ni pozabljen. A dve ženski pa ven-dar ne morete skriti, da ste služili v „Studen-tenheimu“ in govorica o gotovih klobutah tudi neče ponehati navzlic vse preiskave.

(Predrznost celjskih nemškutarjev) po-staja čim dalje večja. Poročali smo že o raznih nesramnostih in izivanjih, ktera so se začela dogajati v zadnjem času vedno gosteje. Vse meje predrznosti pa presega dejstvo, da so začeli no-siti pomočniki nekterih tukajšnjih trgovskih tvrd k demonstrativno slovenski in vsak avstrijski čut žaleče plavice in to celo takrat, kadar so v službi in kadar jim je postreči slovenske stranke, katerih je še žal vedno nekaj, ki nosijo svoj de-nar v nam nasprotno trgovine, neizvzemši se-veda tudi najemnico gostilne v „Narodnem domu“, da si tako gojijo same kače na prsih. Mi bi ne imeli prav nič proti temu, če si nabaše vsak teh nezrelih mladičev po cel koš plavic na svojo suknjo ali klobuk, ali to smemo zahtevati in odločno zahtevamo, da se naše stranke, če pri-dejo v take trgovine, ne žalijo namenoma. Opo-zarjamo s tem dotične tvrdke v Graški in Ro-tovški ulici in na glavnem trgu s pristavkom, da bomo, če se nas bode žalilo do skrajnosti, napovedali vsem dotičnim tvrdkam bojkot ter je javno imenovali, da se jih bode vedelo naše občinstvo izogibati. Videli bomo, komu bode to koristilo? Mi sicer ne verjamemo, da bi do-tični šefi tako dejanje in obnašanje od svojih podložnih v trgovinah zahtevali ali ga odobra-vali, zaradi tega pa jih opozarjamo, da tako ža-lenje naše narodnosti prizadetim uslužbencem enkrat za vselej energično prepovedo.

Spodnje-štajerske novice.

(Duhovniške spremembe.) Župnijo Sv. Lov-renca na Dravskem polju dobil je č. g. Matej Slekovec, do sedaj pri Sv. Marku nižje Ptuja. V stalni pokoj je stopil č. g. Andrej Urek, žup-nik na Polzeli; ta fara je razpisana do 17. av-gusta t. leta.

(Kje in kedaj bodo nove sv. maše?) Dne 1. avgusta bodo imeli novo sv. mašo: č. g. Erker Jožef v Laporji, č. g. Krohne Jožef pri Sv. Mar-tinu pod Vurbergom, č. g. Volčič Friderik (III. I.) v Mariboru. Dne 8. avgusta: č. g. Gartner Fran-čišek pri Sv. Križu pri Mariboru, č. g. Horvat Frančišek pri Sv. Križu pri Kostanjevici, č. g. Musi Jožef na Vranskem, č. g. Šorn Anton v Celji. Dne 15. avgusta: č. g. Eferl Matija pri Sv. Ani na Krembergu, č. g. Zemljč Matija v Ka-peli pri Radgoni, č. g. Zorko Melhior na Vidmu, č. g. Žekar Jožef v Olimji, č. g. Jerovšek Anton (III. I.) v Slovenski Bistrici, č. g. Krošelj Fran-čišek (III. I.) v Kapeli pri Brežicah, č. g. Trop Frančišek (III. I.) v Ormožu. Dne 22. avgusta: č. g. Panič Jožef v Središči, č. g. Somrek Jožef v Čadramu, č. g. Topolnik Janez pri Sv. Križu na Murskem polju, č. g. Ciuha Ferdinand (III. I.)

pri sv. Petru v Ljubljani, in dne 10. oktobra: č. g. Kolarič Anton (III. I.) v Ptui.

(Zlatomašniki.) Naša škofija šteje 13. zlatomašnikov. V teku tega meseca pa se še pridru-žijo gg. Jakob Meško, častni kanonik in župnik pri Sv. Lovrencu v Slov. gor., Ivan Trampuš, župnik na Kogu pri Središču in Bernardo Vovk, frančiškan v Nazarjih pri Mozirji — bivši gim-nazijski ravnatelj. Petdeseto leto duhovniške službe so nastopili v tem mesecu; Karol Gajšek, kanonik župnik v Dobrni, Franc Doprudnik, do-služen kaplan v Gradci in Jožef Žehel v Mozirji.

(Imenovanje.) Učiteljem na Vranskem ime-novan je g. Ivan Kramer, učitelj na Zidanem-mostu. Vrlim Vrančanom je čestitati na tej pri-dobitvi kajti, g. Kramer je navdušen narodnjak, dober pevec in muzik in vesel tovariš, kar je za družabno življenje mnogega pomena.

(Štirje deželni šolski nadzorniki) so na Štajerskem in Koroškem, pa nobeden ni zmo-žen slovenščine. Tako se prezira slovenščina! Ali ni nič Slovencev v teh deželah? Ali se slo-venščine nikjer več ne uči? Ali se morda na ta način pripravljajo te dežele, da se enkrat pri-klopijo nemški državi!? — Vse to je nam Slo-vencem, ki zvesto Avstrijo ljubimo, nerazumljivo.

(„Katoliško slov. pol. društvo“ na Te-harjih) bode zborovalo prihodnjo nedeljo t. j. 18. t. m. zunaj pred gostilno g. Ignacija Cajhena o polu štirih popoldne s tem-le dnevnim redom: 1. Poročilo o svojem delovanju g. vit. Berks-a, državnega poslanca. 2. Poročilo, oziroma pouče-vanje g. Beleta, potovalnega učitelja v zelenem cepljenji. 3. Posameznosti (slučajnosti). K obilni udeležbi vabi odbor.

(Ciril-Metod.) Te dni povila je kmetu J. Krofliču v Jankovi pri Vojniku njegova žena krepka dvojčka. Domoljuben oče dal ju je krstiti za Cirila in Metoda. Bog ju živi! — Na letovišče došlo je 24 dunajskih učenk z učiteljicami čez počitnice k Jamniku (Kusmanu) v Novicerkvi, da se tu v zdravem zraku okrepčajo.

(Bralno društvo za Laški trg in okolico) priredi v nedeljo 18. julija 1897 veselico v pi-varni gosp. S. Kukeca v Laškem trgu. Začetek točno ob 8. uri zvečer. — Vstopnina v prvi sobi 30 kr., v drugi sobi 20 kr. — Vhod čez dvor. K obilni udeležbi vabi odbor.

(Od Št. Ruperta nad Laškim.) V nedeljo 4. julija t. l., kot na predvečer visocega sloven-skega praznika, slovanskih blagovestnikov bratov sv. Cirila in Metoda, bilo je po vseh straneh videti nebroj visokoplamtečih kresov. Prav gosto so goreli kresi v šmarski, vojniški in celjski okolici. Gornjasavinjska dolina bila je kot jeden kres. Osameli Kum bil je tudi razsvetljen. Med kresi dvigale so se visoko proti nebu žareče rakete in raznobarven umetalni ogenj razvese-ljeval je oči vsakterega opazovalca prelepih kre-sov. Streljanje iz topičev in veselo slovensko petje iz grl vrlih čestilcev slovanskih apostolov ni hotelo prenehati. „O sveta brata Ciril in Me-tod — prosita pri Bogu za revni naš rod, — da bode čislan doma in povsod.“ — V soboto dne 3. t. m. ostavil je šentrupertsko faro č. g. kaplan Jožef Vodusek. Po devetmesečnem delovanju pri-dobil si je s svojo prijaznostjo in korenitim zna-čajem — srca vseh. Težko ga bodo šentrupe-čani pozabili. Bil je vnet katehet in miroljuben dušni pastir. Bog mu povrni in blagoslovi ves njegov trud. — Gospod Lovro Šah, učitelj v Trbovljah poslan je po ukrepu vis. dež. š. sveta za substituta k Št. Rupertu.

(„Kat. pol. društvo za vranski okraj“) priredi dne 25. julija t. l. popoldne po treh veliki ljudski shod na Gomilski vasi. Govorilo se bo o socijaldemokraciji, o kmetskem in sploh o socijalnem vprašanju. Vrli možje iz Savinjske doline, pridite v obilnem številu, najljudneje vas vabi odbor.

(Veselica v Hudi Luknji) obeta biti dne 25. julija t. l. zelo živahna. Od vseh krajev javlja se vdeležba raznih pevskih društev, kakor tudi družega občinstva. Pa saj se temu tudi ni čuditi, ker lastnik Hude Luknje gosp. Ivan Vivod ne straši se truda niti stroškov, da preskrbi obisko-valcem nekaj veselih ur. Huda Luknja pa je tudi istinito zelo zanimiva ter redka naravna znamenitost in vredna, da si jo vsakdo vsaj jedenkrat ogleda.

(Železnica Spodnji Dravograd-Velenje) je vendar konečno stalno dovoljena, ter bi se imela kmalu ž nje zgradbo pričeti.

(Okrajni zastop gornjegrajski) hoče cesto od Sv. Frančiška proti Gornjemgradu kolikor mo-goče zravnati. V ta namen delavci že pridno razkopujejo prvi klanec in poravnujejo cesto. Daj Bog, da bi bila naša cesta kmalu zravnana v prosep prometa in v blagor ljudstva! Vsa čast vrlemu okrajnemu odboru, ki se je lotil tega težavnega dela!

(V Gornjemgradu) smo na slovesen način praznovali „Sv. Cirila in Metodija“. Na predve-čer bil je ves trg krasno razsvetljen in po trž-kem sprehajališču viselo je vse polno — lampi-jonov. Pevsko društvo je prepevalo med poka-njem topičev. Vidil si v okolici več kresov in celo rakete so frčale po zraku.

(Od Sv. Jošta na Kozjaku) Dne 9. julija ob 4. uri popoldne je strela vdarila v zvonik. Streha kamenite kritbe je na južnem delu močno razdrapana in zunanji cerkveni zid na dveh krajih oškodovan. Iskra pohiti tudi v cerkev, ter na koru na dveh krajih prebije zid.

(Slovensko pevsko društvo v Konjicah) napravi v nedeljo 18. julija t. l. na vrtu gosp. Andrej Suter-ja v Konjicah vrtno veselico. Čisti dohodek veselice je odmenjen pevskega društvu. Začetek veselice je točno ob 4. uri popoldne. Vstopnina je za osebo 30 krajcarjev. Z ozirom na namen veselice se preplačila hvaležno spre-jemajo. K najmnogobrojnejši udeležbi vabi uljudno društveni odbor.

(Posojilnica v Šmarji pri Jelšah) je imela v prvem poluletu prometa 60.562 gld. 87 kr., izposodilo se je 14.819 gld., a vrnilo 1918 gld. 50 kr.; hranilnih vlog se je vložilo 21.664 gld. 91 kr., a vzdignilo 11.586 gld. 67 kr., pristopilo je 65 zadrušnikov, ki so vplačali v deležih 529 gld. Posojila se dajejo po 6%, hranilne vloge se obrestujejo po 5%.

(Iz Dramelj) se nam piše, da je tamošnji načelnik krajnega šolskega sveta Franc Šolinc v svojej pijanosti v neki gostilni z grdimi bese-dami na prav surovi način a popolnoma kri-vično žalil odnotno učiteljstvo. Je pač žalostno, ako je tak brezov kij šolskim načelnikom izvo-ljen. A mi dobro vemo, odkod ta veter piha.

(Posojilnica na Dolu pri Hrastniku) imela je v prvej polovici t. l. 67.335 gld. 63 kr. pro-meta, 13.310 gld. 22 kr. vlog, 8310 gld. danih posojil in 9039 gld. 88 kr. vzdignjenih hranilnih vlog. Ako se pomisli, da je v sosednji vasi Trbovlje tudi posojilnica, a v Laškem trgu pa „Spar- in Vorschuss-Verein“ so te številke go-tovo zelo častne za denarni zavod v tem gor-skem kraju.

(Smrtni padec.) Pri Sv. Florjanu pod Bo-čem nalagal je ter tlačil dne 28. m. m. 63 let star kmet Jurij Cesar seno. Stal je preveč ob robu voza, a ko vola nakrat premakneta, zgubi ravnotežje ter pade raz voza. Zlomil si je tilnik in pri priči umrl.

(Zastrupljenje po bolnem živinčetu.) Kmet Bogovič (Šket) pri Slatini zaklal je bolnega vola, pri kojem se niti ni znalo za istinito bolezen. Žena njegova pere to meso; ker pa je imela majhno rano na roki, jamejo se ji hipoma spuščati veliki modri mehurji, ter je umrla vsled tega dne 8. t. m. Druga žena, ki se je ob kosti zaklanega živinčeta malko vbodla, ima grozno oteklo roko, kojoj ji je hotel že zdravnik odrezati.

(Sevniško-brežiško učiteljsko društvo) proslavlja 25letnico svojega obstanka v nedeljo 18. julija t. l. na Vidmu s sledečim vspešnim: a) ob 9. uri sv. maša; b) ob pol 10 uri godbene in pevske vaje, tovariši nepevci in gostje ogle-dajo si v tem v meščanski šoli v Krškem stalno razstavo učil; c) ob 11. uri zasebno društveno posvetovanje v videmski šoli; d) ob pol 12. uri ravnotam slavnostno zborovanje s pozdravom in slavnostnim govorom, (govori g. nadučitelj Me-šiček; e) ob 1. uri banket v gostilni g. Cech-man-a in e) ob pol 4. uri koncert rajhenburškega godbenega in videmskega tamburaškega kluba z učiteljskim pevskim zborom. Kuvert za osebo znaša 60 kr.; koncert je vstopnine prost. Ker društvo ne bo razpošiljalo posameznih vabil, prosi tem potem vsa slavna stanovska društva,

osobito svoje bivše nekdanje ude, da blage volje smatrajo le-to obvestilo v ljudnim vabilom. Istotako vabi društvo na slavnost in koncert vso razumništvo in vsacega, komur je mar napredek človeštva.

(Veselica v Brežicah.) V nedeljo, dne 11. t. m. vršila se je dvojna slavnost v Brežicah: Brežka čitalnica imela je v „Narodnem domu“ svoj občni zbor in podružnica družbe sv. Cirila in Metoda ravnotam svoje zborovanje, na kar je sledil koncert. O tej priliki niso se sešli samo vrli brežki rodoljubi, nego tudi narodni sosede iz bližnjih krajev, mnogo Hrvatov, in kar beležimo z največjim veseljem, obilica zavednih kmetov breškega okraja. Pohvalno omeniti moramo tudi udeležitev s strani uradnikov breškega mesta, zlasti gospoda glavarja namestnika, kar znači njih taktno postopanje nasproti slovenskemu narodu. — Veselica se je obnesla v vsakem obziru, gostje so se zabavali izvrstno. Kako bi se tudi ne? Že pogled na toliko množico sam razveselil je udeležence, ki so z radostjo poslušali krasno vojaško godbo in lepo petje pod vodstvom priljubljenega g. župnika, kakor tudi druge zabave ter krepke govore raznih gg. govornikov, ki so vsi povdarjali za sluge gibčnih in delavnih breških Slovencev, kateri so v primeroma kratkem času dosegli tako velike uspehe na narodnem polji. Dal Bog, da bi se jelo zavedati tudi meščanstvo, ki, na sebi odvisno od slovenske okolice, ne sme proti njej delovati, in da bi bile že na veke nemogoče v prijaznih Brežicah slavnosti, kakoršno je pred kratkim priredil bivši Slovenec in sedanjí breški župan in na kateri so se nasitili in napojili razni „heil“-bratje iz Gradca. Vremena bodo se zjasnila!

(Zdole blizu Brežic.) Na predvečer godu sv. bratov Cirila in Metoda, videli so se iz več krajev lepi kresovi. Tudi pri nas v Zdolah — do letos navadno nič ni bilo — svetili so se letos trije lépi ognji. K enemu kresu pridružilo se je več ljudstva, ki je veselo popevalo, med tem, ko so topiči čvrsto pokali in godci pridno svirali. „Živio“!

(Kapele pri Brežicah) Dne 4. julija t. l. zanetili smo Kapelčani velikanski kres na čast slovanskima apostoloma sv. Cirilu in Metodu. Videli smo tudi raz našega holmca več drugih kresov, izmed katerih se je posebno odlikoval oni semkaj od Pišec. Tudi gromenje topičev se je skoro brez prenehljaja močno razlegalo po Savski in Sotelski dolini. Posebno pri Brežicah se je vršil ljut' boj, kateri nas je spominjal na one dogodke, kakor nam zgodovina piše, ko je še krvoločni Turek streljal po onih gradovih, v kojih še dandanes straši. Pišečani so se tudi v tem prav hrabro obnašali; celo Kapelčani so se javili s svojo borno zalogo smodnika! — Le to za nas zelo potrebno podjetje je zadovoljilo na videz vse navzoče, ter zaneslo v njih ono navdušenje, katero obeta doprinasati v ta namen še večje žrtve, — skrbeti nam je za bodočnost, da zanetimo tudi na severni strani našega holmca velikanski kres, ter pokažemo s tem Bizeljancem, kaj imajo storiti tudi oni. Nekoliko kresov je izostalo sicer zaradi premočnega vetra, kateri nam je nekoliko skrbi pripravil, menda je bilo to pri Bizeljancih v večji meri! — Dok se vidimo!

(Nova posojilnica) v Šmiklavžu pri Ormoži je registrirana in je začela poslovati.

(Posojilnica v Pišecih) je priobčila svoj račun za 1896, ki je bilo že 13. upravno leto. V tej poslovni dobi je imel ta denarni zavod 31.095 gld. prometa in 264 gld. čistega dobička, ki se je porabil za darila, za zadružne namene in za nagrade, 5% se je pridejalo rezervnemu fondu, ki znaša že 2975 gld.

(Občinski odbor v Pišecah) je v seji dne 4. julija vsprejel naslednjo resolucijo: Občinski odbor v Pišecah odobrava jezikovni naredbi za Češko in Moravsko kot čin pravičnosti ter prosi visoko vladu, da izda take naredbe tudi za vse slovenske pokrajine, in tako uresniči člen XIX. državnih osnovnih zakonov.

(Utonil je) dne 3. t. m. v Dravi pri Sv. Vidu 15letni mlinarski učenec Jakob Zorko.

(Izpod Huma pri Ormoži.) Zadnjo nedeljo smo imeli pri naši podružnici sv. Ivana na

Humu slovesni cerkveni shod z običajno procesijo za Telovo. Lepo vreme je pospeševalo starodavno slovesnost ter zbralo se je na tisoče vernega ljudstva. Posebno iznenadeni so bili vsi prišli, ker je cerkev po posebni darežljivosti in naklonjenosti preč. g. župnika Venedeg-a okrašena z lepimi slikanimi okni, katere je ravno nekatere dnij pred postavil g. Stuhl iz Gradca. Hvala č. g. župniku in vsem.

(Vabilo) na tamburaški koncert, kateri se vrši v nedeljo dne 18. julija 1897 na vrtu gosp. Rudolf Horvata pri Kapeli. Začetek ob 4. uri popoldne. Vstopnina za osebo 20 kr. Čisti dobiček je namenjen v podporo revnih učencev domače šole.

(„Slovensko politično in gospodarsko društvo v Ljutomeru“) ima v nedeljo dne 18. julija t. l. takoj po večernicah svoj občni shod na vrtu g. Ivan-a Vaupotič-a v Ljutomeru, pri katerem bo poročal državni poslanec č. g. Jože Žičkar o političnem položaju in o svojem delovanju v državnem zboru. Vsi rodoljubi so uljudno vabljeni.

(Iz Ljutomera.) V nedeljo 4. julija t. l. ustanovilo se je v Ljutomeru kolesarsko društvo z naslovom „Ptiči seliči“. — Ob 9. uri zažgal se je mej pokanjem možnarjev in sviranjem godbe velik kres v čast našima apostoloma, bratoma sv. Cirilu in Metodu.

(Obletnico 40letnega službovanja) doživi koncu tega tečaja gosp. Jan. Majciger, profesor višje gimnazije v Mariboru. Gotovo redki slučaj toliko let na istem zavodu, v vztrajnem ter plodonosnem delovanju preživeti. Z nebrojnimi hvaležnimi mu učenci, kličemo i mi: „Na mnogaja leta“!

(Vabilo) k abiturijentski slavnosti, katero priredijo slovenski mariborski gimnazijski abiturijentje s prijaznim sodelovanjem gg. pevcev in tamburašev mariborske čitalnice v soboto, dne 17. julija 1897 pri „Gambrinu“. Začetek točno ob 8. uri zvečer. Vstopnina 30. kr. Op. Ker je čisti dobiček namenjen novoustanovljeni „Podporni zalogi za slovenske visokošolce v Gradci“, se preplačila hvaležno sprejemajo.

(Deželnozborni sklep potrjen.) Presvetli cesar je potrdil sklep dež. zbora štajerskega, v kojem se dovoljuje občini Kot pri Konjicah 100 stotna priklada na vse posredne davke in naklade.

Druge slovenske novice.

(Umril je časnikar g. Ivan Pintar) dne 7. t. m. v Ljubljani. Zunanjemu svetu je bil ta mož pač malo znan radi velike skromnosti, da si ni rodoljuba, ki bi ne bil jeden ali drugi njegovih člankov prebiral. Bil je urednik „Novic“, a sodeloval pa je tudi mnogo in vspešno pri „Slov. Narodu“, pri „Slovincu“, pri „Rodoljubu“, pri „Soči“, pri „Domovini“ in drugod. Pintar je bil rojen iz Poljan pri Škofji Loki. Obiskoval je med drugim tehniko, pozneje pa se povsem posvetil časnikarstvu, bil je tako nevtrudljivo delaven, da bi njegovi spisi v teku teh 20 let lahko izpolnili veliko knjižnico. Bil pa je tudi vsestransko izobražen, sosebno v gospodarsko-političnih strokah in v jezikoslovstvu slovanskih jezikov sploh. Čast njegovemu spominu!

(Odlikovan z zlatim križem za zasluge) je bil te dni vratar ljubljanske predilnice g. F. Pavšek, koji je že od leta 1850 v službi te predilnice.

(Izdaten dar.) Na predlog g. župana Ivan Hribarja, dovolil je ljubljanski mestni zastop 500 kron za nesrečne družine obsojenih tržaških okoličanov.

(Neprevidnost) V noči dne 8. t. m. vstal je desetnik 17. pešpolka v Ljubljani Fran Čoš, ter šel k oknu I. nadstropja, na kojega se je zaspan naslonil, pri tem pa omahnil, padel na kamenita tla, da je takoj umrl. Bil je priljubljen mladenič, doma iz Šmartnega pri Litiji.

(V Horjulu pri Vrhniki) imajo posojilnico, ki je lani, ko je še le drugo leto poslovala, že imela čudovito velik promet, namreč 81.521 gld. Tudi dobička je napravila dosti, namreč 274 gld. in v rezervni fond je založila že 429 gld.

(Povzdignjena obrt.) V Kropi na Gorenjskem bila je starodavna tovarna za žreblje, ki je sicer vedno mnogo nesla, zadnji čas pa po-

polnoma zaspala. Sedaj so ustanovili mesto nje zadružno tovarno za železne izdelke, ter je takoj prevzela izdelovanje 6000 železnih vojaških postelj. Mnogo domačih delavcev dobilo bo pri tem trajnega dela.

(Posojilnica na Bledu) je imela lani v svojem prvem upravnem letu, 114.225 gld. prometa in že 175 gld. čistega dobička.

(Dolenjski vinogradniki v zadregi.) Vinogradniki na Dolenjskem nahajajo se letos v prav občutni denarni zadregi. Od vseh strani so se že pred kratkem opozorjevali vsi kmetje, naj si napravijo nove vinograde s pripombo, da dobé državno in deželno brezobrestno posojilo. Res se je povsodi, zlasti pa v krškem okraji mnogo novih vinogradov nasadilo, toda posestniki so se zadolžili, in državna podpora se je — čujte — porabila samo za Nižjo Avstrijo. Torej za slovenske kraje niso imeli niti krajcarja ne! Najžalostneje pa je, da se kredit 27.000 gld., katerega je dovolila kranjska dežela pod pogojem, da dovoli država istotoliko podporo, sedaj ne more izplačati. Upamo, da se posreči našim poslancem s prošnjo na svitlega cesarja samega, v tem oziru odpomoči. — V krškem okraji tudi niso še dobili letos običajne podpore od kranjske hranilnice. Pomagajte torej, ljudje božji, kmetu, ki je zadnje krajcarje in vse svoje moči zabil v v nove vinograde, ki bodo še le čez nekaj let rodili, ako Bog srečo dá.

(Posojilnica na Blokah) pri Rakeku je imela l. 1896 (2 upravno leto) 42.443 gld. prometa, 160 gld. dobička in 84 gld. rezerve.

(V Rakeku na Notranjskem) zgorela je dne 8. t. m. velika parna žaga g. Feltrinelli-ja. Vzrok ni znan.

(Nova železniška postaja.) V Devinu se je odprla z dnem 1. junija t. l. nova postaja, kjer se bodo razun brzovlakov ustavljali vsi drugi vlaki.

(Koroški Slovenci) se prav pridno gibljejo. Vrši se shod na shod, na katerih se ljudstvo podučuje. Zadnjo nedeljo bil je tak shod v Gozdanjah nad Vrbo. Prišlo je na stotine ljudi, ki so govornike D. Hribar-ja, Grafenauer-ja, Gabrona in Weiss-a poslušali z velikim zanimanjem. Ti shodi so priča, da koroški Slovenci ne bodo izginili, temveč njih napredek je od dne do dne večji.

(Na Koroškem) padala je dne 2., 3. in 4. t. m. mej grozno nevihto toča, kakršne nikdo ne pomni. Ni bila kakor jajca debela, nego imela je velikost žemelj. Perutnino in drobnico je pobijala ter celo neko ženo je nevarno poškodovala.

(Nemški „Parteitag“ v Celovcu) ni bil nikakor sijajen. Pričakovali so mnogo več. Pravih Nemcev in zastopnikov njihovih nisi mnogo videl, več pa stafaže in sodrge. Velikonemca Lenko iz Savinjske doline in Stallner iz Vojnika bila sta tudi navzoča, ki sta pa bolj molčala in gledala ter dobro prilivala. Govori so bili tako plitvi in le polni zabavljanja, da ni vredno o njih govoriti. Tako kažejo Nemci svojo „oliko.“

(Ustrelil) se je v Celovcu narednik (stražmešter) 7. pešpolka Klopčič dne 7. t. m. Vzrok temu še dosedaj ni znan.

(Promoviran) je bil 1. t. m. na dunajskem vseučilišču doktorjem modroslovja koroški Slovenec Davorin Ehrlich, doma iz Žabnic. Ravnočasno je nameščen za kaplana v Pliberku.

(V Trstu umoril se je milijonar) Hadži Kosta. Bil je rodod Grk ter splošno spoštovan trgovec. Že nekaj časa se je opazoval na njem posebni obup in nemir, ki mu je konečno vtisnil morilno orožje v pest.

(Goriški nadškof dr. Alojzij Zorn umrl.) Ta blagi in vzoren duhoven, po kojem žaluje vsa goriška nadškofija, brez ozira na narodnost in strankarstvo, preminul je 8. t. m. v zdravniškem zavodu za umobolne dr. Svetlina na Dunaji. Dr. Zorn je bil priprostih kmetaskih starišev iz Prvačine na Goriškem. Triindvajset let star bil je l. 1857 v mašnika posvečen, l. 1883 posvetili so ga škofom in že tistega leta nadškofom goriškim. Bil je jako rahlega in popustljivega značaja ter živel res kot svetnik. Dne 25. junija peljati so ga morali v omenjeni zavod na Dunaj, ker so mu jeli možgani vodeniti, kar je storilo tudi konec njegovemu življenju. Truplo prepeljali so v Gorico, koder je bil dne 14. t. m. sijajen pogreb.

(V Gorici) je bilo na ondodnem gimnaziju 199 Slovencev, 172 Italijanov, 1 Hrvat in 50 Nemcev; učni jezik je pa nemški!

(Podgradska posojilnica v Istri) je priobčila svoj račun za 2 upravno leto, iz katerega posnamemo, da je lani storil ta zavod velik korak do vedno večjega napredka; kajti imela je ta posojilnica že 115746 gld. prometa in napravila 522 gld. dobička; rezervni fond ima že čez 600 gld. Tej posojilnici so hotela tržaška sodišča odreči pravico do sprejemanja hranilnih vlog; toda najvišje sodišče na Dunaji je to razsodbo zavrglo.

Druge avstrijske novice.

(Na Dunaji) bilo je dne 13. t. m. minister-sko posvetovanje, kateremu je predsedoval presv. cesar. Posvetovanja udeležil se je tudi ogerski ministerski predsednik Banffy in vsi dunajski ministri. Posvetovanje sukalo se je glede zastopanja vlade notranje politike.

(Nemški veleposestniki) izrekli so se tudi proti jezikovnim naredbam. Nemški listi jim zato pojo slavo. Mi pa pravimo: Grajščak še nikoli ni podpiral pravičnih teženj naroda, temveč le osebne koristi svoje.

(Društvo za doslužene duhovne) se je ustanovilo na Dunaji pod imenom „Emeritenverein“. Zavarovati se je možno vsakemu katoliškemu duhovnu za 120—720 letne rente, za kar je plačevati letno premijo. V slučaju nesposobnosti vsled starosti ali bolezni dobiva do smrti zaznamovani znesek, brez ozira na postransko plačo ali pokojnino.

(Vojaštvo staló je našo državo) v pretečenem letu 356 milijonov; seveda plačujejo večje države, kakor je Ruska in Angleška primeroma še več. Kaj bi se pač s to vsoto dalo vse napraviti za splošni blagor države, toda: „vojaštvo je bilo, vojaštvo še bo, ko tebe in mene ne bo.“

(V Brnu) otvorijo že to jesen dvojezično vseučilišče; v Olomucu pa češko tehniko. Če bo res?!

(Nemški hujskači v Hebu na Češkem.) Mesto Heb zaslovelo je zadnje dni na jako žalosten način. Misliti bi bilo, da je že izven črnolzte proge. Že nekaj tednov pisali so vsi avstrijski in izvendržavni listi o namerovanem shodu nemških nacionalcev. Malo so se menili, da je vlada shod prepovedala, misleč si: Dunaj je daleč, pruska meja pa tako blizu. Tako se je res snišlo pretečeno nedeljo nad 10 tisoč ljudstva pod vodstvom zloglasnih poslancev Funke, Pergelt, Schücker, Iro i. dr. Da ni vlada preprečila izvanrednih vlakov iz „rajha“, privrelo bi jih bilo vsekakor se več. Pot na shajelišče zabranila je oborožena sila, na kar so se z groznim krikom in vikom drvili po ulicah do mestne hiše, raz kojega okna priduševal in prisegal je Funke v imenu svojih tovarišev, naj jih ljudstvo vztrajno podpira, oni da ne nehajo preje, dokler niso jezikovne naredbe preklicane. Liki pijanim pobalinom razgrajali so proti redarjem in orožnikom, pljuvali na nje, metali kamenje, ter udrihali s palicami, vsled česar so jih 20 zatvorili. Mnogo pa jih je dokaj nevarno ranjenih, sosebno žensk in otrok v splošnji gnječi. Zabavljali so najgnusnejše na cesarsko rodbino ter avstrijsko vladó sploh. Največjo sovraštvo so kazali iz Prage došlim redarjem; razglasili so strogo prepoved, da jih nobeden ne sprejme pod streho, niti jim za najboljšo plačilo daje živeža — še celó vodo so jim odtegnili. Prenočiti so morali na kolo dvoru.

(Izgredi zoper Žide.) V Tarnovu v Galiciji sleparil je neki Žid gostilničar posebno vojake. Ko mu te dni jeden vojak plačanje odreče, vzame mu Žid orožje. To je dalo povod, da so ostali vojaki prav zbesneli. Potolkli so mu vso posodo ter ga pretepli; potem so hodili v velikih trumah po mestu z bajoneti v rokah, razbijali po gostilnah in prodajalnah ter celó po sinagogah. Vsakega, ki jim je prišel nasproti podrl, so ter potolkli, jednega celó ubili.

(V Bosni), osobito v Sarajevu postopa vlada proti pravoslavnim Srbom prav pristransko, da ne rečemo, hujše nego turške oblasti. Minister Kallay začel je sosebno njihove šole in cerkve strogo nadzorovati. Postavil je v to svrhu po-

sebnega komisarja. Srenja pravoslavnih Srbov v Sarajevu imela je dvanajst izbornih učiteljev in učiteljic. Vsak mesec so imeli obično seje pod vodstvom svojega velezaslužnega ravnatelja. Sedaj pa dobijo ukaz, vsako sejo 24 ur popreje vladi naznaniti, ker hoče ta vselej zastopnika poslati, ki bo predsednik sejam. Vladni komisar ali kakšen konceptist vodi naj pedagogiška prasanja?! Ravnatelj se proti temu pritoži, na kar ga odpuste. Ko slišijo o tem tovariši in tovarišice, odloži vseh dvanajst svoje službe, in Srbi sedaj nimajo nikakršne šole. Vložilo je 25 najodličnejših Srbov posebno spomenico k cesarju. Mi se ne čudimo, ako pri takšnih odnošajih bosanski mohamedani dajo prednost turški vladi napram „švabski“.

Ogled po širnem svetu.

(Bolgarski knez) obišče dne 4. avgusta t. l. rumunskega kralja. Razgovor bode, da bi Bolgarija postala kraljestvo.

(Nemški cesar ponesrečil.) Dne 11. t. m. vozil se je nemški cesar Viljem v svoji ladji. Zvrne se jarbol ter vdari nek steber od tega cesarja preko levega očesa tako močno, da se mu je kri iz njega pocedila. Vendar je upanja, da se mu še oko ozdravi.

(Italijanska zbornica.) Vkljub prežalostnim denarnim zadevam, ki grozijo že nekaj let kraljestvu polom, ne brigajo se merodajni zastopniki dosta za zboljšanje gmotnih razmer. A njihova zbornica, koja šteje 508 članov imela je važno sejo glede proračuna za pravosodno ministerstvo; dasi se je dolgo javno razpravljalo ter po časopisih dopisovalo, kako ima zbornica postopati, da se razmere v tem oziru spremene, vdeležilo se je seje le 9 poslancev. Ravno tako godilo se je pri proračunu za vojno ministerstvo. Sosebno tukaj jim že teče voda v grlo, ker so še na dolgu onih 247 milijonov lir za afrikansko vojsko. Te seje vdeležilo se je 19 poslancev, ostalih 489 šlo se je rajše sprehajati. Edini zakladni minister je lahko tega vesel, ker ni treba poslancem dnevnine izplačevati.

(Belgija.) Vodstvo social-demokratske stranke prizadeva si na vse kriplje, da pregovori vse delavce rudarskega podjetja, da istodobno delo ustavijo. Do sedaj se je delu odpovedalo nad 30 tisoč oseb, kar bi jim znašalo v plačilu 120 tisoč frankov na dan. Sosebnih uspehov pa ni pričakovati, ako pomislimo, da je to glavna stroka države, ki preredi ogromne dele prebivalcev. Kdo pa naj skrbi ves čas za tisočere družine, ki so brez zaslužka; podjetniki so pač toli premožni in prekanjeni, da bodo rajši vstavili svoja podjetja, kakor pa zahtevanih 20 odstotkov delavcem dovolili, sosebno, ker so za loge toli bogato oskrbljene, da še zamorejo odjemalcem na dlje časa ustrezati. Gotovo se navolijo trpinčeni delavski krogi poprej stradanja.

(Kreta.) Dne 12. t. m. napadli so turški bašibožuki angleško posadko blizu mesta Kandija. Nastalo je ljuto klanje, 16 Angležev je ubitih, mej napadalci pa je še mnogo več mrtvih in ranjenih.

(Angleška Indija.) Že druga senca svetovno slavljene angleške vlade. Poročali smo zadnjič, da hoče kraljica Viktorija breme vladarstva svojemu sinu oddati in to, ker se počuti zelo vpehano ter si tudi želi videti še pred smrtjo svojega sina venčanega. Temu pa baje ni samo to vzrok, temveč kraljestvu se bliža grozna nevihta. Ko so v Londonu obhajali vladarsko svečanost, protivil se je temu razun maloštevilnih Ircev tudi 30 milijonov broječi podložni narod v Indiji. Nasprotovanju prvih posmehovala se je vlada — a sedaj se trese, pred drugimi. To bogato in slavno Indijo podjarmila si je Angleška, popolnoma, jo izsesala in duševno vgonobila ter jo napravila v cesarstvo. Zadnji čas kroži klic teptanih Indijanov, v katerem prosijo vesolno človeštvo pomoči zoper angleško nadvlado. Resnično povdarjajo, da jim je mnogo bolj nujno potreba rešitve nego li turškim podanikom. Indijanski narod je miren in potrpežljiv, kakor sami izpovedajo, toda Angleška jim je skoraj že kri izpila. Najbolj podnetili so to vrvenje angleški vojaki in oblastva, ki so ob priliki neke kužne bolezni, ne vpoštevajoč indij-

ske svete obrede in druge verske ter društvene odnošaje, drli v njihovo stanovanje ter zahtevali, da se tudi ženstvo pred njimi zdravstvenim protisredstvom podvrže. Vstaja je skoraj neizogibna, a kaj opravi Angleška vkljub mnogemu orožju in vojaštvu napram 30 milijonom besnečih vstašev!

Dopisi.

Iz Šaleške doline. Kdo bi si mislil, da je v prelepi naši dolini taka narodna zavest. Že cel teden pred praznikom naših blagovestnikov pripravljali so se rodoljubi, da bi povzdignili in dostojno obhajali predvečer sv. Cirila in Metoda. In res! Posrečilo se jim je! Hvala Bogu! Po vseh hribih in gričih goreli so kresovi, pokali topiči v jasen dokaz, da stanuje v Šaleški dolini tudi ljudstvo, ki se zaveda in tudi v djanji kaže, da teče po njegovih žilah slovenska kri, se vedno spominja, da ga je rodila slovenska mati, in da ga redi zemlja slovenska. Čast, komur čast!

Ravno isti večer t. j. 4. dne t. m. pa so imeli — šoštanski Prusi svoj „Sonnwendfeier“ v Topolšici. Zbralo se je „prtlovja“ ko „listja in trave“. — Pricapljalo je nekaj pomočnikov, nekaj delavcev iz F. Woschnagg-ove usnjarije z velikim navdušenjem v toplice. Tudi jaz sem bil navzoč — pa skrit, da me nihče ni zapazil. Hiše in dvorane bile so vse obvešene z „frankfurtaricami“ in milo se mi je storilo, ko je viselo celo na naših lipah nekaj pruskih cunj. Morda so se tudi lipe solzile, toda kaj si hočejo! Pa še nekaj sem opazil! Pri neke mizi sedela je mala obitelj, pa naenkrat morala je vstati ter se vستي k drugej mizi. Prišel je „befehl“. — Ker je „prihajlalo“ nekaj nemčurčkov iz Celja, spodobilo se je, da jih je g. W. dostojno pozdravil. Pregnal je torej pošteno obitelj k drugej mizi, morda k slabše pripravljeni, bolj za „ta gmajn Volk“, da je napravil celjskim gospodkom lepši prostor. Manira je lepa reč! Kdor zna, pač zna. Čudil sem se samo, da ni „grajzlerja“ K. — spodil, ker se štuli k Slovincem. G. K. le hodite pridno k nemškim veselicam, pomagajte g. W. — „hajlati“, le bodite še večkrat okinčan z hrastovim perjem in pruskimi trakovi, potem pridete gotovo v — obljubljeno deželo.

Šoštanski „Liederkrantz“ rešil je svojo nalogo seveda dobro, kajti pevci so sami taki, ki so bili baje pred nekaj leti pregnani radi „milege“ petja iz berolinskega gledišča. Pesni bile so izbrane. Samo malce so se zmotili gospodje. Ne vedoč, da so ob potoku Topolšica, zapeli so samoobsebi umevno tudi svoj „Paradelied“ — „Die Wacht am Rhein“. Opazili so tudi naše kresove, in da bi nam kljubovali, zažgali so tudi oni kres, toda ne grmado ampak — svinjak. Zgorele so štiri svinje in nekaj gosi. Pečenke so imeli torej že dovolj. Pa tudi pijače menda niso stradali, ker so se privarili po noči tako „kebrasti“ v Šoštanj, da me je bilo kar groza, ko sem se spravljal ob dvanajstih k počitku.

Iz Trbovelj. Dasi so Trbovlje zelo imenitne, in jih je že nepozabni nam Slomšek imenoval „staroslavne“, dasi krijejo trboveljske goré neprecenljiv in — kakor mislijo naši krčmarji — neusahljiv zaklad premoga, katerega trboveljska premogokopna družba z mrzlično hitrostjo izkopuje in prodaja po širnem svetu v tako različne namene, da bi bilo možno zapeti o njih kar celo pesem, dasi uživa trboveljska premogokopna družba za svojo mrzlično hitrost toliko sadu, da jo na borzah prav resno in udano vpoštevajo, vendar bi marsikateri, recimo n. pr. Vi gospod urednik — Bog ne zadeni, da bi Vam mislil očitati, da ste slabo podkovani v domovinoznanstvu — ne vedel, li še životarijo Trboveljci, ali ne, če bi ne prinesla cenjena „Domovina“ tu in tam kratko, a jedrnató poročilo: tega in tega dne semenj v Trbovljah!

Verjemite mi, rad bi še preresetaval to bridko prikazen, pa neka druga misel mi sili z naravno silo v pero. Zadnjič je nekdo naletel na dobro misel, bi li ne bilo lepo, umestno in potrebno, da se prekrsti naš „feuerwehr“ v „gasilno društvo“. No, misel se je nekaterim zdela dobra, pri nekaterih je naletela na hud

odpor, češ, — g. urednik, primite se za trebuh! — kdo bo pa slovensko „komando“ imel. Križeve krone! Ogromna večina je slovenska, nekateri udje niti nemškega jezika ne znajo, le dva, trije rajši šivajo in brijejo po nemško. In zavoljo teh naj bi nosilo vse društvo nečastni pečat nemškutarstva?! Trboveljci, domačini, ne bodite podlaga takih ptujcev!

Da pa ne bojo Trboveljci v Vaših očeh taki mlačnjaki, Vam pa še kar hitro eno povem, kar mi je prav za prav potisnilo pero v rokó. „Slovinci, zakurite na predvečer sv. bratov Cirila in Metoda veliko kresov!“ bralo se je v slovenskih časnikih. In da bi se Trboveljci ne odzvali narodnemu pozivu?! Tega pa ne! ko je legal nedeljo zvečer mrak na našo dolino, zasvetili so se med pokanjem topičev kresovi po bližnjih bregovih in hribih, da proslave sv. brata in dokažejo, da je tu naša, slovenska zemlja. Posebno lepa sta bila kresa v Lokah in oni na Sklečici, ki je bajno razsvitljeval vso prijazno trboveljsko vas, kakor bi hotel bodriti Trboveljce k narodnemu delu. Visoko se je dvigal plamen v zrak. Godci so igrali pod spretnim vodstvom g. Brderja pesem za pesmijo, in vrli fantje so streljali, da se je razlegal grom daleč po dolini. Ko je kres odgorel, šla je družba z godbo na čelu v vas. Godci so, igraje lepe koračnice, prekorakali vas in odšli v gostilno vrlega narodnjaka g. Vincenca Jager-ja, kamor so sledili drugi Trboveljci, posebno pa mladina, ki se je z plesanjem, petjem in pri navdušenih govorih zabavala pozno v noč. Marsikatera misel mi še sili v pero, pa naj bo za danes dovolj; pač pa Vas vljudno vabim na veselico, katero priredi trboveljsko gasilno društvo pri svojem prekrstu z prijaznim sodelovanjem trboveljskih tamburašev, pevcev in diletantov.

Narodno-gospodarske novice.

Društvo „Kmetovalec“ v Gotovljah je pri svojem zadnjem zborovanju stavilo in sprejelo peticijo, da se v celjskem okraju ustanovi kmetijska šola s slovensko-nemškim učnim jezikom. Ko je novoletni premišljevalec sprožil misel o kmetijski šoli v Celji, je pač imel v mislih šolo, ki bode tako osnovana, da bode v prvi vrsti ustrezala potrebam našega slovenskega kmeta. Kako pa bode taka šola osnovana, o tem še morebiti prilično spregovorimo, gotovo pa ne tako, kakor je mariborska, katera tudi našemu slovenskemu ljudstvu bore malo koristi, da-si mora za njo tisoče in tisoče plačevati. Slov. kmete, ki bi se bili na tej šoli izšolali, pač lahko poštejemo na prstih ene roke. In vendar bi bilo prav lahko ustanoviti tako kmetijsko šolo, ki bi potrebam našega srednjega in malega posestnika — velikih posestnikov pri nas itak ni mnogo, — popolnoma ustrezala in v katero bi stariši svoje sinove tudi radi pošiljali, zlasti tiste, katerim nameravajo prepustiti dom in zemljišče. Na taki šoli pa bi bil slovensko-nemški učni jezik ne le čisto nepotreben, temveč naravnost škodljiv, kajti bi učence v napredovanju oviral in uk bi se moral čisto po nepotrebnem podaljšati. Slovenski jezik je dandanes gotovo toliko razvit in ima tudi toliko kmetijskega slovtva, da se ž njim prav lahko izhaja. Zakaj tedaj zahtevati slovensko-nemški poduk? To je polovičarstvo, ki še nikjer in nikdar ni kaj koristilo, tukaj bi pa naravnost škodovalo.

Ako bi nemščina res pospeševala naš gmošten napredek, tedaj bi morali Slovenci že sami bogatini biti, vsaj se vendar po vseh naših šolah nemščina na vse kriplje uči. Pa kakor skušnje uče, so uspehi vsega tega truda prav neznatni, in mnogo bolje bi bilo, ako bi se čas, ki se porabi za nemščino, porabil za uk v umnem kmetijstvu. Gotovo bi to ljudem več koristilo, nego tistih par spačenih besed, kojih se otroci, in to le nekateri, z velikim trudom priučé! Zahtevati pa še, da bi se na kmetijski šoli v Celji, ako se ista kedaj ustanovi, in mi trdno upamo, da se bode, podučevalo v slovenskem in nemškem jeziku, zdi se nam velika nezmisel. S takim zahtevanjem se sicer uslužimo Nemcem, kojim je še vendar ljubša slovensko-nemška šola, nego pa čisto slovenska, narodu pa naravnost škodujemo. Bodimo toraj vedno odločni v svojih zahtevah

in opustimo enkrat za vselej to nesrečno in kvarljivo polovičarstvo.

Nadalje mislimo, da „Kmetovalec“ pri kmet. družbi štajerski prav zastoj išče podpore. Kmetijska družba štaj. nam Slovincem sploh ni naklonjena in naj jo tisti, ki so od nje že kakorkoli odvisni, še tako hvalisajo. V osrednjem odboru družbe sedé sami trdi Nemci, med njimi zloglasni Pistor, ki je največji sovražnik Slovincem in prvi in najgorečnejši pospešitelj „šulvereinskih in šudmarkovskih podlih namenov.

Ali je mogoče misliti, da bi ljudje, ki na vso moč delujejo na uničenje slov. življa na Štajerskem, pospeševali in podpirali pri nas gmotni napredek? Nikakor ne! In če to vendar storé, če nam že tu in tam vržejo par krajcarjev, tako storé le bolj navidezno, ali pa, da se nas odkrižajo. Ljubezni pa do nas le-ti gg. nimajo prav nobene in pospeševanje vsestranskega napredka v Slovincih jim je prav deveta briga. Subvencije v prospeh kmetijstva, koje vsako leto dovoljuje poljedelsko ministerstvo, dele se vedno tako, da dobe skoraj vse Nemci, Slovenci pa imajo — tako se je baje eden teh gg. pred nekaterimi leti izrazil — itak dovolj rodovitno zemljo in torej tudi ne potrebujejo toliko podpore. In pri ljudeh takega mišljenja naj bi mi prosjačili in moledovali! To za nas gotovo ni častno in mi s tem tudi ne kažemo nikakega narodnega ponosa. Kar pa zahtevajmo z vso odločnostjo in povsod, to bodi ustanovitev čisto samostojnega oddelka kmetijske družbe, ki bode potem popolnoma v naših rokah. Potem bomo pa tudi dobili dovolj podpore od države in dežele, in napredovali bodemu drugače, nego sedaj, ne da bi nam bilo treba pri zagriženih naših nasprotnikih toliko prosjačiti. Naša končna misel je torej ta, da se obrnemo do naših deželnih in državnih poslancev s peticijami, v katerih zahtevamo: 1. Ustanovitev kmetijske šole v Celji s slovenskim učnim jezikom in 2. ustanovitev čisto samostojnega oddelka kmetijske družbe za Spodnještajersko. Ker država naprednemu kmetijstvu ni nenaklonjena, zato tudi mislimo, da našim poslancem ne bode pretežavno nam to izposlovati, ako se dela le z vso resnobo in odločnostjo lotijo.

Razne stvari.

(Katerih podob se največ razproda?) Pretečeno leto se je prodalo v Avstriji kart za razne igre 1 milijov 724 tisoč 230 celih zbir. Koliko duševnih in telesnih prestopkov so te učinile, ni še preračunjeno.

(Krvavi boj za pesem.) V Inomostu igrala je dne 9. t. m. ciganska družba pred kavarno „Central“. Večina slušateljv je bilo visokošolcev, mej temi tudi Jugoslovanov (kaj pa, če so bili Slovenci, meni boječe „Tagespošta“?) Poznaoč nepristranske Cigane, ki čislajo le groš, naprosili so Slovani, naj igrajo kojoj slovansko na pevko. To je bilo bojno znamenje za Germane. Spopadli so stole, mize, krožnike in kupice ter pričeli krvavi boj. Maogo jih je ranjenih — največ krvi je oteklo Slovanom, povdarja ves navdušen omenjeni list. Žalibož zgubil je pri tem nek jugoslovanski visokošolec jedno oko. „Soweit des Deutschen Zunge reicht — cvete nedosegljiva tolovajska omika.“

(Nova iznajdba.) Italijan Markoni izumil je brzjavni stroj, ki ravno tako svoj posel opravlja, kakor obstoječi, toda brez žic. Do sedaj so se mu poskusi v poslopjih, na prostem in na morji dobro posrečili; sam kralj in kraljica sta si to iznajdbo ogledovala ter iznajdencu častitala.

Koledar.

Petek (16.) Marija, škap. karmelska. — Sobota (17.) Aleš, spozn. — Nedelja (18.) 6. pobinkoštna. Kamil Lel., sp. — Ponedelj. (19.) Vincencij Pavl., sp. — Torek (20.) Jeronim Emil, sp. — Sreda (21.) Prakseda, d. — Četrtek (22.) Marija Magdalena. — Zadnji krajec dne 21. ob 4. uri 6 minut zvečer. Solnce stopi v znamenje leva dne 22. ob 4. uri 22 minut zvečer.

Sejmi.

Dne 17. julija pri Sv. Ani na Krembergu, pri Sv. Filipu v Veračah in na Muti. Dne 19. julija pri Sv. Barbari pri Čadramu. Dne 20. julija pri Sv. Marjeti ob Pecnici, v Vitanju, Arvežu in pri Sv. Marjeti na Dravskem polju. Dne 21. julija v Bučah. Dne 22. julija pri Sv. Heleni pri Slivnici, v Ivniku, Vildonu, na Bregu pri Ptuj (za svinje), pri Sv. Mohorju, v Orešju in Mariboru (tudi za konje.)

Loterijske številke.

Gradec 9. julija 1897: 84, 22, 61, 78, 36.
Dunaj „ „ „ 30, 63, 88, 49, 59.

Dragi gospodje abiturijenti!

Končali ste dolgi in težavni tek gimnazijskega učenja in sedaj stojite na razpotju, kjer so Vam odprta različna pota nadaljnega učenja, nadaljnega truda, s katerim boste prišli do svojega cilja. Večina Vas se bode posvetila studijam na vseučilišču in tu nastopi za Vas zopet nova zapreka, ker so Vam deloma neznani koraki, katere morate storiti, ako pridete na vseučilišče.

Akad. tehn. društvo „Triglav“ vabi v svoje področje Vas, kateri ste namenjeni na vseučilišče v Gradcu. Ono Vam nudi mnogo časopisov v čitalnici in jako bogato knjižico, tamburaški in pevski klub za duševni napredek in sablaški klub za telesni napredek. Društvo „Triglav“ je v Gradcu zbirališče vseh zavednih, narodnih slovenskih dijakov. V njem goje dijaki skupne ideale ter si pridobe onega navdušenja in one žilavosti, s katero morejo v poznejšem življenju delovati v prid in blagor mile naše majke Slovenije.

Cenjeni gospodje abiturijenti, ako se hočete o razmerah na vseučilišču poučiti, ako pridete sami v Gradec, obrnite se vselej do našega društva, katero je vedno radovoljno pripravljeno ustreči Vaši želji.

Žalibog, dogaja se v zadnjem času le pre-pogosto, da pridejo slovenski dijaki na vseučilišče ter padejo v roke nemškim ali slovensko-renegatskim družbam ali društvom, se ž njimi bratijo, a druge slovenske dijake prezirajo. Svarimo Vas pred takimi družbami, kajti pri teh ljudeh si ne boste pridobili nikakega spoštovanja ter boste prezirani od vsakega drugega slovenskega dijaka.

Pridite na vseučilišče z vestjo, da hočete biti vedno narodni Slovenci ter da hočete tudi vedno tako postopati.

Do svidenja kličemo Vam bratski „Na zdar!“
Naslov: Triglav, Gradec, Brunngrasse 5.

Za odbor:

med. Rado Frlan
t. č. predsednik

jur. Janko Mencinger
t. č. tajnik

Poziv.

Ko je zaslula vest, da dična „Zaveza slov. učiteljskih društev“ hoče letos zborovati v našem starodavnem Celju, polastilo se je naših src veliko veselje. Tukaj se je konstituiral podpisani krajni odbor, da priredi vse potrebno za dostojen vsprejem predragih nam gostov.

Povsod, kamor ste dosedaj še pohiteli, Vi vzgojitelji, Ve vzgojiteljice naše slovenske mladine, ponosa našega in naše nade vzprejeti ste bili z odprtimi rokami. Mi Vam sicer radi neugodnih razmer na bojevitih naših tleh tako krasnega vsprejema nuditi ne moremo, kakor so to storili drugi srečnejši kraji ali naša srca Vam bodo odprta in v prostorih našega „Narodnega doma“ boste tedaj Vi neomejeni gospodarji in mi bodemo Vaši gostje. Jedna nas le želja navdaja, ta, da bi Vas zrl v najmnogobrojnejšem številu, da bi to naše najsrčnejše vabilo našlo najštevilnejši odziv iz vseh slovenskih pokrajin.

Slovensko učiteljstvo! V drugo prihajaš v naše Celje, da vršiš resno delo na polji narodne vzgoje. Radujemo se Tvojega poseta, le daj nam priliko, da Ti pokažemo, kolike so naše simpatije do Tebe. V čem večjem številu dojdeš, tem večje bo naše veselje, tem večji naš ponos.

Da se torej veseli vidimo in spoznamo 4. in 5. avgusta v Celju.

Krajni odbor za IX. glavno zborovanje v Celju, dne 4. julija 1897.

Častni predsednik: Dr. J. Sernec, I. predsednik: Ivan Stukelj, II. predsednik: Josip Schmoranzner, I. tajnik: Fran Brinar, II. tajnik: Fran Krajnc.

Vse p. n. udeležnice in udeležnike IX. Zavezne skupščine, ki žele stanovanja, podpisani najljubneje prosim, da se pri njem zglašé najkasneje do 31. t. m. Takisto naj se pri njem zglašé vsi, ki se udeležé banketa. Banket bode v veliki dvorani „Narodnega doma“ in bode kuvert brez pijače stal 1 gld. Ta vsota naj se blagovoli oglasu priložiti.

Josip Schmoranzner,
učitelj v Celju

Učenca
s primerno
šolsko
omiko,
iz dobre rodbine, ki ima veselje do trgovine,
vsprejme takoj trgovci
na me-
šanega
blaga

Josip Šireel
v Mokronogu na Dolenjskem (152) 3—1

Lepo posestvo na prodaj

je v Savinski dolini, obstoječe iz njiv, travnikov in vsem gospodarskim poslopjem, lep velik sadunosnik in okoli hiše lepa brajda. — Cena 2800 gld. — Pogoji za plačilo so ugodni: pol kupnine se lahko plačuje vsako leto po 100 gld. brez obresti. — Naslov pove upravnništvo „Domovine“.

Dragotin Hribar

trgovina knjig, papirja, pisalnega in risalnega
orodja; tiskarna in knjigoveznica

priporoča gosp. trgovcem in slavnemu občinstvu svojo veliko zalogo vsakovrstnega papirja za pisarne, pisma, risanje in zavijanje, raznovrstno barvanega svilnatega (za cvetlice), za vezanje knjig itd., zalogo raznih risank in pisank, in posebno še lastno zalogo najboljših zvezkov pod imenom: »Spodnještajerska zaloga risank in pisank«; Hardtmuthovih in drugih svinčnikov in angleških peres po originalnih tovarniških cenah.

Dalje priporoča zavitke za pisma raznih velikosti in barv, peresnike, črnilo, tablice, črtalnike, brisalke, krede, gobice, pušice in škatle za peresnike, torbice, knjižice za beležke, trgovske knjige, pečatni vosek itd. po najnižjih cenah.

Posebno lep izber papirja in zavitkov v mapah in elegantnih škatlah. — Najbolje strune za citre, gosli in kitare.

Velik izber albumov za fotografije in spomenice, map za pisma in papirje, tintnikov, okvirje za fotografije, listne itd.

Šolske in molitvene knjige; prekupcem še poseben popust. Sv. podobice v vseh velikostih po najnižjih cenah. Preskrbi se tudi vsakovrstni tisk na podobice.

v Celji

priporoča se p. n. gg. duhovnikom, pisateljem, založnikom in slav. občinstvu za vsakovrstno izvrševanje tiska po najnovejšem okusu in najelegantnejši obliki v raznovrstnih barvah. Izdeluje knjige, brošure, časopise, letna poročila, prospekte, vstopnice, dekrate, plakate, vabila, vožne liste, mrtvaške liste, vizitnice, naslovnice, cenike, imenike, kuverte s firmo, pobotnice, pravila, tabele za urade itd. — Vedno v zalogi so obrazci za posojilnice, sodnije, občine, šole itd.; kakor tudi v več krasnih barvah tiskane diplome za častne občane in častne člane.

V moji knjigoveznici se izvršujejo vsa knjigoveška in galanterijska dela, bodisi priprosta kakor tudi najfinejša priznana trdno in ukusno. Ker je moja knjigoveznica preskrbljena z vsemi potrebnimi stroji najnovejše sestave, vsprejema ter cenó in kar najhitreje izvršuje tudi največja naročila.

Profesor v Mariboru

sprejme dva dijaka v stanovanje. (149) 3-2
Več pove upravnistvo »Domovine«.

Učenec

(141) 3-3

s primernooliko za tapetarsko obrt več slovenskega in nemškega jezika, se sprejme takoj. Kje, pove upravnistvo »Domovine«.

Učenec

krepe postavbe, v starosti 15 do 16 let, doma iz dobre hiše in z dobrimi šolskimi spričevali, se sprejme takoj v dobro prodajalnico z mešanim blagom na deželi, eventualno v popolno preskrbovanje. Ponudbe se prosijo na »Učenec«, Postrestante Radna pri Sevnici. (129) 5-5

Krojaško strokovno

učilišče v Ljubljani

naznanja, da pričnejo zopet

redni tečaji

in sicer za moške dne 16. julija; za ženske pa dne 1. avgusta t. l. v novi hiši, Gospodske ulice št. 7. — Natančnejša pojasnila pošlje na zahtevanje

(148) 3-2

M. Kunc, vodja učilišča.

Na prodaj je pekovska hiša v Celji.

Poprej Deutschmann-Kammererjeva pekovska hiša v Celji, v Graški ulici št. 19, pri kateri se že od nekdaj pekovska obrt izvršuje z najboljšim uspehom, se prostovoljno prda.

Kupovalne ponudbe vsprejemlje gospod notar Detiček v Celji, pri katerem se izvejo tudi natančni pogoji. (143) 3-3

V vsakem poštno-oddajnem okraji, v vsakej fari in po potrebi v vsakej občini, nastavi se razumna, delavna in zanesljiva oseba kot

zaupni mož in posredovalec

z dobrim in trajnim postranskim zaslužkom od nekega, mnogo let obstoječega, avstrijskega podjetja prve vrste. Pismene ponudbe pod »V. u. G.« Gradec, poste restante. (137) 26-3

Naznanilo in priporočilo.

Naznanjam p. n. občinstvu, čast. duhovščini, grajščakom, uradnikom, učiteljem itd., da sem z dnem 6. julija t. l. odprl

trgovino s pohištvo

in

tapetniško obrt

v Celji v »Narodnem domu«.

Prodajal bom pohištvo po fabriški ceni in garantujem za solidno in trajno blago. Delal bom vsa tapetniška dela fino, cenó in trpežno. Zagotavljam vedno dobro in hitro postrežbo in se priporočam v obilna naročila. (142) 10-3

V Celji, 1. julija 1897.

Miroslav Zor, tapetar.

Učenec

v mojo prodajalnico z mešarim blagom.

(153) 3-1

Ludvig Smole

trgovec v Sevnici na Štajerskem.

Iščem

solicitatorja

ki mora biti popolnoma več »malega«, zlasti zemljeknjižnega koncepta v slovenskem in nemškem jeziku.

Mesečna plača s početka 70 gld., slučaj usposobljenosti po preteku 5 mesecev pa 80 gld.

Ponudbe z referencami, zlasti z natančnim izkazom dosedanjega službovanja, naj se mi pismeno podajo nemudoma, vsaj pa tekom meseca julija t. l.

V ponudbi naj se navede dan, do katerega je ponuditelj v stanu službo nastopiti.

(146) 2-2

Dr. Ivan Šusteršič, odvetnik v Ljubljani

20 polovnjakov

dobrega pristnega štajerskega rudečega in belelega vina po 12 in 14 kr. liter se takoj proda. Odda se najmanj 56 litrov. — Proda se tudi več polovnjakov pristnega tepkovca po 8 kr. in nekaj polovnjakov štajerske starine po 25 kr. liter. Ponudbe pod 500 poste restante Sevnica, Štajersko. (116) 10-8

Najboljše za stenice, bolhe, kuhinjske golazni, mole, živalske parasite in dr.

Zacherlin

deluje čudovito! Mori kakor nobeno

drugo sredstvo — vsakovrstne žuželke, za to tudi po celem svetu kot jedino enake vrste slavno in priznano. Njegova znamenja so: 1. zapečatena steklenica, 2. ime »Zacherlin«.

Celje: Traun in Stiger, Viktor Wegg, Alojz Waland, Anton Kolenc, Fran Janesch, Milan Hočevar, Ferdinand Pellé, Josip Matič, Anton Ferjen, Friderik Jakovitsch, L. Leo Hannak, Karol Gela, lekarna, Fran Zangger, Topoljak & Pečnik, A. Marek, lekarna, Franc Rischberg.
Vranks: Ivan Paner, Braslovce: Ant. Plaskan, Konjce: Jurij Michay, Vojnik: Fr. Zottl, Dobrna: Jos. Sikošek, Hrastnik: Alojzija Bauerheim, Konsumno društvo, Josip Wouk, Ljubno: Fr. H. Petek, Janek Filipic, Sevnica: A. Fabiani, S. F. Schalk, Ludovik Smole.
Trg Lemberg: Franc Zupančič, Laško: Andrej Eshacher, Sevnica: Zwenkel & Cmp, Planina: Lud. Schescher, F. Wambrechtsteiner, Gornji Grad: Jakob Božič, Poličane: Ferd. Ivanus, A. P. Krausdorfer, Anton Schwell, Mozirje: Leopold Vuklić, Pristava: Marija Suppanz, nd. Suppanz, Brežice: Fran Matheis, Varlec & Umek, Žalec: Adalb. Globočnik, St. Jurij: Fran Kartin, J. F. Schescherko, St. Lovrenc: Elia Turin, Smarje: Jos. p. Wagner, Janek Lochnigg, St. Paul: Norbert Zanier, Trbovlje: Konsumno društvo, J. M. Krammer, Fran Pollak, Rob. Stenowitz, Vitanje: Anton Daklin, Videm: Ivan Novak, Velenje: Karl Tischer, Zibika: Janek Zolnik.